தமிழ்ப் பொழில்

தமிழாராய்ச்சித் திங்களிதழ்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு

துணர் : 62 மலர் 9

தமிழ்ப் பொழில்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

திருவள்ளுவர் ஆண்டு — 2019

துணர்: 62 விபவ — மார்கழி மலர்: 9

டிசம்பர் — ஜனவரி — 1989

பதிப்பாசிரியர்: பேராசிரியர் ச. பாலசுந்தரம்

உள்ளுறை பக்கம்

1. *எதிர்த்தே தமிழ் வளர்த்த க. நா. சுப்ரமண்யம்* ... 382
புலவர். கா. மா. இல. பிரகாசம்

2. *கண்ணகியும் மெங்சியாங் நூவும்* 392
பேராசிரியர் கோ. வேங்கடாசலம்

3. *கலப்பு மணம்!* ... 396
கவிஞர் கண்ணிமை

4. *நீல. பத்மநாபனின் "தேரோடும் வீதி"* ... 400
பா. செல்வபாண்டியன்

5. *அணி இலக்கண ஆராய்ச்சியில் எழும் சிக்கல்கள்* ... 402
டாக்டர். இ. சுந்தரமூர்த்தி

6. *ஏபிரகாமும் சிறுத்தொண்டரும்* ... 416
நா. ஆறுமுகம்

7. *தாய் நாற்பது* ... 421
இராமசாமி கோனார்

தமிழ்ப்பொழில் ஆசிரியர் குழு

திரு. ச. இராமநாதன்,
தலைவர். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, த. கோ. ப. கோவிந்தசாமி, பி. காம்.,
செயலாளர், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, கலைமாச்செல்வர் எஸ். டி. காசிராஜன் ஐ. ஏ. எஸ்.,
செயலாளர். தமிழ்வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறை, சென்னை.

,, சிலப்பொலி சு. செல்லப்பன், எம்.ஏ., பி.டி.,பி.எல்., பிஎச்.டி.,
இயக்குநர். தமிழ்வளர்ச்சித்துறை, சென்னை.

,, முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், எம்.லிட்.,பிஎச்.டி.
தமிழ் மொழித்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர் தமிழண்ணல், எம். ஏ., பி எச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

,, முனைவர் மு. கோவிந்தராஜன்
இயக்குநர் தமிழ்நாடு கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும்
பயிற்சி நிறுவனம் சென்னை.

,, முனைவர் சோ. ந. கந்தசாமி, எம்.ஏ.,எம்.லிட்.,பி.எச்.டி
இலக்கியத்துறைத் தலைவர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர். மா. இராமலிங்கம்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்

,, தமிழ்த்தொண்டர். கோ. முத்துப்பிள்ளை, B.A.,
சென்னை.

,, முனைவர். ஈரோடு தமிழன்பன்,
தமிழ்முதுகலைத்துறை, புதுக்கல்லூரி, சென்னை.

,, பேராசிரியர் பி. விருத்தாசலம், எம். ஏ.,
முதல்வர். தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார்
கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர். செ. இராசு எம். ஏ.,
இணைப்பேராசிரியர், கல்வெட்டுத்துறை,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்.

புலவர் ஆ. பாலன், எம்.ஏ., ஏ.எம்.ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைமுதல்வர். த. உ. கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர் மீனா. இராமதாசு, எம். ஏ.,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், உமாமகேசுவரா மேனிலைப்பள்ளி.

,, பா. மதிவாணன், எம். ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைப் பேராசிரியர், த. உ. கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி.

எதிர்த்தே தமிழ் வளர்த்த க. நா. சுப்பிரமண்யம்

புலவர் கா. மா. இல. பிரகாசம்
— இளங்கலை (ஆங்கில இலக்கியம்)
136-பி, கீழவீதி, தஞ்சாவூர்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டு இலக்கிய வரலாறுள்ள தமிழ்மொழியில் திறனாய்வு என்னுந்துறை இப்போது (நாற்பது-ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னர்) தான் தோன்றி வளர்ந்துள்ளது என்பது உவப்பான செய்தியல்ல. தமிழிலக்கியத் திறனாய்வு வ. வே. சு. ஐயரவர்களின் மூலமாகத்தான் முதலிற் பிறந்தது என்பர் அறிஞர். கம்ப இராமாயணத்தை உலகப் பெருங் காப்பியங்களுடன் ஒப்பிட்டு நந்தமிழின் சீர்திறத்தைத் தமது சிறந்த திறனாய்வின் மூலம் உலகத்தின் எம்மொழிக் காப்பியத்துக்கும் இல்லாப் பெருஞ்சிறப்பை வ. வே. சு. ஐயர் எடுத்தியம்பினார். இவரது திறனாய்வின் மூலம் தமிழின் திறத்தின் உயர்வில் மாமணி ஒன்று ஒளிவீசிற்று. அதுதான் ஒப்பிலக்கியத்திறனாய்வு எனும் புதியதொரு துறை. இத்துறை மேவிய பல பேரறிஞர்கள் இன்று பல்கலைக் கழகந்தோறும் தமிழுக்கு அணிபல புனைந்து அளித்து வருகின்றனர். திறனாய்வென்பது அகன்றதொரு பெரும் அறிவுக் கடலாம். இதனைக் கடந்து இன்பம் நுகர்வோர் சிலரே என்பது எம்மொழியிலும் காணக்கிடைக்கின்ற ஒன்றே. வ. வே. சு. ஐயருக்குப் பின்னர் தமிழில் ஒப்பிலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ந்துள்ளதெனினும் இலக்கியத் திறனாய்வு எனும் விரிவு கொண்ட பெருந்துறை, இன்று வரையிலும் சிறுத்தே காணப்படுவது எந்த இந்திய மொழியிலும் வழக்காறாகவேயுள்ளது. இதுபற்றி எம்மொழி அறிஞரும் வருந்துதலிலர். இலக்கியத் துறையில் திறனாய்வென்பது நுணிதின் நுண்ணிதேயாயின் அதிலும் நுண்ணிய அனுபவப் புரட்டி மெய்ப்பாடுகளை அறிவு சார்ந்த ஆய்வுணர்வுடன் வெளிப்படுத்தும் ஆய்வறிவுத்திறனாய்வியல் எனும் 'சைண்ட்டிஃபிக் கிரிட்டிசிசம்' மற்றும் மரபுவழித் திறனாய்வியல் எனும் 'கிளாசிகல் கிரிட்டிசிசம்' வரலாற்றியல் திறனாய்வு எனும் 'ஹிஸ்டாரிகல் கிரிட்டிசிசம்' என்பன போன்ற முப்பது வகைத்திறனாய்வு வகைகள் உண்டென்பர் மேலைநாட்டறிஞர், இவை தமிழில் வளர்ந்து வருகின்றன. என்றாலும் எந்த ஒரு வகையிலும் சேராது புதிய துறையொன்றை வகுக்காது பழைய வழிமுறைகளை

ஒதுக்காது சுவைத்தல் - அறிதல் என்ற இரு முனைகளையே அடிப்படையாய்க் கொண்டு தனது சுய தேர்வை முதனிலைப் படுத்தி எம்மொழியிலும் தோன்றாததொரு குறிப்பியல் திறனாய்வு முறை ஒன்றை (இதனையும் வருக்கவியலாது - இலக்கண வரை முறையற்றது) முனைவர் - மணிக்கொடிக்கால எழுத்தறிஞர்-புதின இலக்கிய ஆசிரியர்.க. நா.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் தமிழிலக்கியத்திற்குத் தந்துள்ளார்கள், க. நா. சு. அவர்களது இம்முறை-வரையற்ற நுண்மை சேர் குறிப்பியல் திறனாய்வு ஆங்கிலமொழி செருமானியம் மற்றும் பிரஞ்சு, இதர ஐரோப்பிய பன்னாட்டு இலக்கிய வழிமுறைகளிலும் காணக்கிடைப்பது அரிது. எனவே பைந்தமிழிலும் இது புரிந்து கொள்ளப்படாத ஒன்றேயாம். இதன் மூலமுதல்வராய்த்திகழும் க.நா.சு. அவர்கள் தமது திறனாய்வுநிலையை இவ்வண்ணம் குறிக்கிறார்கள்.

"திறனாய்வில் நான் நம்பிக்கையற்றவன். யானொரு திறனாய்வாளனல்லன். தமிழில் வேறுயாரும் யான் கருதும் இத்தன்மைக்கான திறனாய்வுக்கலையை இயற்றாமையான் யான் இப்பணியில் ஈடுபட நேர்ந்ததேயன்றி யான் ஒரு படைப்பாளன் என்று மட்டுமே என்னை உணர்வேன். என்றாலும் மிகப்பெரிய இலக்கிய வரலாறுள்ள தமிழ்மொழியில் பல்வேறு புதுத் துறைகளும் சிறப்புற நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதிலே யான் கண்டிப்பானவன். புதிய இலக்கணம் உருவாக வேண்டும். புதிய தமிழ்மொழியே வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய உலகின் இன்றியமையாப் புத்தார்வ எழுச்சிகள் யாவும் நமது மொழியில் எந்த மரபையும் மீறியும் இன்று புதிதாய்ப் பிறக்கவேண்டும் என்பதிலே யான் ஈடுபாடு கொண்டவன் என்பதனாலேயே இந்திய மரபியலறிஞர்களிடமும், முறையுறக்கற்ற ஐயந்திரிபற விளங்கும் மொழியியல் கருத்தாளர் களிடமும் நிரம்பிய கருத்து வேறுபாடுகளையும் எதிர்ப்புகளையும்-புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் வெறுப்பையும் ஒறுப்பையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இக்கட்டான நிலை எனக்குத் தமிழிலக்கியத்தில் வாய்த்தது, என்றாலும் ஐம்பதாண்டுக் கால மாகத் தமிழில் பின்வாங்காது எனது நம்பிக்கைகளையே யான் வடிவமைத்து வந்துள்ளேன். எனது திறனாய்வு ஒருவகையில் எனது தனிப்பட்ட கருத்துக்களின் தன்மைத்துவமான எண்ணங்களேயாம். எனவே என் கருத்துக்களே திறனாய்வென்று யான் கூறுவதாய்க் கருதலாகாது. எனக்குமுன் தமிழில் பலரும் திறனாய்வுக் கருத்துக்களைக் கூறி இருக்கின்றனரேயன்றி திறனாய்வென்னும் கலைவடிவத்தைத் தங்கள் தன்மைத்துவம்

கொண்டு நிறைவு செய்யவில்லை. திறனாய்வு வெறும் முறைகளினால் தோற்றம் பெறுவது அல்ல. இலக்கியத்தைப்போல் திறனாய்வும் உணர்வுகளினால் கலை உருவம் பெறவேண்டும். அதே நேரத்தில் அந்த உணர்வுகளின் பின்புலத்தில் அதன் வேர்கள் அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட உணர்வுகளினால் சமைந்திருத்தல் வேண்டும். இது உலக மொழிகளில் வெகு சிலவற்றிற்குத்தான் வெற்றி கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. எனது கட்டுரைகள் திறனாய்வல்ல. அதற்கான முற்போக்கு மட்டுமே. ஏனெனில் எனது கருத்துருவங்கள் இந்த இலக்கை நோக்கியிருப்பதால் இலக்கியமாகின்றன. யான் சுவைஞன் என்பது முதல்நிலை. அடுத்துச் சுவையறிஞன் எனும்நிலை. அடுத்து அறிந்ததை இன்னொருவருக்குப் பரக்க உணர்விப்பது எனும் மூன்றாம் நிலை. இம்மூன்று நிலைகளும் சேர்ந்த கூட்டுணர்வின் படைப்பே எனது இலக்கியத்திறனாய்வு முனை. இவற்றில் எனக்குத் திறனாய்வாளன் என்கிற நிலையில் நம்பிக்கையற்றுப் போனாலும் தமிழிலக்கியத்திற்கு முதற்குரலாக வேனும் நிலைக்கும் இப்பணியைச் செய்து வருகிறேன்''—(ஆசிரியர் தந்த நேர்காணலிலிருந்து ஒரு பகுதி)

இவ்வுரையிலிருந்து அறிஞர் க.நா.சு. அவர்களது அடிப்படைக் கருத்தோட்டமும் அவரது கலை நிலையும் தனித்துவமும் தெள்ளெனப் புரியும். திரு. க.நா.சு. அவர்களது இந்தத் தனித்த போக்கும், வரன்முறையும் பெரும்பான்மையினரால் புரிந்து கொள்ளப் படாமலேயே போயிற்று. திறனாய்வுத்துறை நண்பர்கள் பலரும் மேற்கூறிய இத்தகுதிறனாய்வு முனையைத் தாங்களறிந்த எம் மொழியிலும் காணப்பெறாததால் இப்படி ஒருமுறை - இப்படி ஒரு துறை இருக்கலாகாதென்றும், இப்படி எங்கே இருக்கிறதென்றும் ஒரு பழைய நோக்கிலேயே, தாங்களுழல்வதை அறியாது தாங்களைத் தாங்களே திறனாய்வு முடிவாளர்களாக முடித்துக் கொள்கிறார்கள். இது ஒரு வளரும் துறை. க.நா.சு. அவர்கள் சுட்டுகின்ற இலக்கியத் திறனாய்வு ஒரு வகையிலும் அடைவுறாது, காரணம் அது அத்தகு நோக்கத்துடன் பிறக்கவில்லை. க.நா.சு. அவர்கள் குறிப்புநிலையில் சில கருத்துக்களைக் கலை வடிவ அமைப்புடன் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கியத்தைப் பற்றிச்சாரமாகச் சில சொல்லிப்பல தூண்டும் நுண்மைசேர் நூதன முறையைத் தமிழிலக்கியத்திற்குத் தந்திருக்கிறார். இந்தப் புதியவழி இலேசானதல்ல. எதிர்ப்பிலிருந்தே இவைகளை வெற்றி முகம் காண வைக்கிறார் திரு. க. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள். அவரே ஒரு கவிஞராகவும்,

புதினப் படைப்பாளராகவும், சிறுகதைச் சிற்பியாகவும், கட்டுரை மணியாகவும், காப்பியாசிரியராகவும், மொழிபெயர்ப்பு வல்லுனராகவும், பலமொழி, அறிந்த பேராசானாகவும், பல்லாண்டு பல்லிலக்கிய ஆசிரியராக வாழ்ந்த பலமொழிக் கலைஞர்களுடன் பழகி வாழ்ந்த வாழ்வியல் கலைஞராகவும் இருந்து இந்தத் திறனாய்வுத் துறை பல்வேறுபட்ட திறமைகளின் சாரமாய் அமைய மிகவும் உழைத்திருக்கிறார்கள் என்பது இதன் காரணமாகிறது. அவர் தமது (1988) கடைசிக்காலத்தில் தினமணிக்கதிர் ஏட்டில் இலக்கியக் கண்ணோட்டம் என்ற தொடரில் எழுதி வந்த பல கட்டுரைகள் அறிஞர் பலருக்கும் பல்லாற்றான கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு இடம்தந்ததன்காரணம் இந்த அடிப்படை களைப் புரிந்து கொள்ளாமையால்தான்.

க. நா. சு. அவர்கள் 82 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். உலகப் பிறமொழி இலக்கியங்களில் எழுபத்தேழு புத்தகங் களைத் தமிழில் ஆக்கி இருக்கிறார். நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள், இரு கவிதைத் தொகுப்புகள், சுமார் இருபது புதினங்கள், திறனாய்வுக் கட்டுரை நூல்கள் ஐந்து, உலக இலக்கிய ஆசிரியர்கள் அறிமுக வரிசை மூன்று, உலகத்துச் சிறந்த புதினங்கள் வரிசை இரண்டு, உலகத்துச் சிறந்த தத்துவாசிரியர்கள் வரிசை இரண்டு, நாடகங்கள் இரண்டு, மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் இரண்டு, ஓரங்க நாடகத் தொகுப்பு ஒன்று, இலக்கிய உரையாடல் நூல் ஒன்று, இந்திய இலக்கிய ஆசிரிய, அறிஞர்கள் அறிமுகம் ஒன்று, தமிழ்நூல் அறிமுகம் "படித்திருக்கிறீர்களா?" தொடர் மூன்று நூல்கள், பாரதியின் வசன கவிதைப் பதிப்பு ஒன்று, மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைத் தொகுதி ஒன்று, ஆங்கில மொழியில் சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் விரிவுரை, இந்திய இலக்கியம் ஆகிய மூன்று நூல்கள், மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இந்தியச் சிறுகதைத் தொகுப்பு, சிறந்த இந்திய நாவல்களின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு ஆகியவற்றை வெளியிட்டிருக்கிறார். மலையாளத்தில் வெளிவந்திருக்கிற சிறந்த படைப்புகளைப் பற்றிய பிரசுரம் ஒன்றும் ஆங்கிலத்தில் அவரால் வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. இந்திய சாகித்திய அகதமியின் தகுதிக் கருத்தாளராகவும், கருத்துரையாளராகவும், இந்தியத் திரைப்படப் பரிசுத் தேர்வுக் குழுவின் மாநில மற்றும் மைய அரசுகளின் தகுதிநிலை நடுவராகவும், புதுச்சேரிப் பல்கலைக் கழகத்தின் வருகை நிலைப் பேராசிரியராகவும் பணி ஆற்றினார். கீழை நாடுகள் மற்றும் மேலை நாடுகளிலும் விரிவாகப் பயணம் செய்ததுடன் பிரான்சு,

செருமனி, இத்தாலி, சப்பான், செக்கோசுலோவேகியம் ஆகிய நாடுகளில் பல மாதங்கள் தங்கியிருந்து சொற்பொழிவுகள் நடத்தித் தமிழின் பெருமையை உலகறியச் செய்தார். இவரது அரிய படைப்புகள் பலவும் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே — வெளியிடப் புறப்பாடு நிலையில் — உள்ளன. அவற்றில் சிறப்புநிலைத் தகுதி பெற்ற சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

புதினப் பிரிவின் கீழ் "திருவாலங்காடு" என்ற நான்கு பொத்தகங்கள் "வக்கீல் அய்யா", "நடுத்தெரு", "சாதிமுத்து" போன்றவை. சிறுகதைப் பிரிவில் அய்ந்து. காப்பியம் ஒன்று, கவிதைத் தொகுப்புகள் இரண்டு, ஏராளமான திறனாய்வுக் கட்டுரை நூல்கள், பல மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள். தமது தன் வரலாறு முழுவதையும் நாட்குறிப்பு வடிவத்தில் இற்றைக்கு ஏறத்தாழ நாற்பதாண்டுகட்கு முன்னமிருந்து, நாளொன்றுக்குப் பதினைந்து பக்கங்கள் முறையே இலக்கியம். சமுதாயம், அரசியல், மொழியியல், சொல்லியல், கலை அநுபவம், ஆன்மீகம், அநுபூதி போன்ற எண்ணற்ற அறிவின் தேட்டங்களை ஏராளமாக எழுதிக் குவித்திருக்கிறார். அறிவு, ஆய்வு என்ற இரண்டு நிலைகளில் கலைஞர். க. நா. சு. அவர்களின் சாதனைகள், வெற்றிகள் கணக்கில.

இத்தகு பேராளர் ஒருவரைப் பற்றிய நினைவைச் சீர் செய்யும் முகத்தான் இக்கட்டுரை முகப்பில் முகமன் கூறினேன். திரு. க. நா. சு. அவர்கள் அப்பழுக்கற்ற வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர். கொள்கைக் குன்று, அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட ஆற்றலின் பேருரு. யாருக்காகவும் தமது இலக்கிய நம்பிக்கைகளையும் அரசியல் வரன்முறைகளையும், எண்ணங்களின் ஏற்ற முடிவுகளையும் கைவிடாதவர், தமிழ் மொழிக்காய் ஏறத்தாழ இருபத்தைத்தாண்டுகள் பிறமொழி அறிஞரிடையே, பிறமொழி மாநிலங்களிடையே தமிழின் தனித்த குரலாய் வாழையடிவாழையாய் வந்த இரண்டாயிரம் வருடத்து இலக்கியச் சான்றாய் வாரிசாய் தில்லியின் அரசிலக்கிய வட்டங்களில் முழங்கி வந்தவர். பல பதவிகளைத் தூசியாய்க் கருதி அமுங்குப் பிடிவாதம் பிடித்து ஒவ்வொரு நிறுவனங்களிடமும், ஒவ்வொரு அமைப்புகளிடமும் தனது நீதிக்காய்ப் போராடியவர். இவரது கருத்துக்களினால் முரணுறாதார் தமிழிலக்கிய மற்றும் சமுதாயத் துறையில் வெகுசிலரே, தஞ்சை மண்ணை உயிரெனக் கருதி அதன் பண்பாட்டில் தம்மையிழக்கும் நுண்மையாளர். அரை நூற்றாண்டுக்கும் மிகுதியான பொருதியான இலக்கிய

வாழ்வுடைய திரு. க.நா.சு. அவர்கள் காலமெல்லாம் விரும்பியது தமிழன் முன்னேற்றம் ஒன்றே. தமிழ்க்காதல் மிகக் கொடிது. தமிழறிஞரிடையே வறுமையும் புலமையும் இணைந்தே நிற்பது காண்பதற்கு அற்புதமான பார்வை பெறும். தமிழின் பாற் பற்றுக் கொண்டவர்களில் இருவகையுண்டு. தமிழைப் புகழ்ந்தே அதை உயர்த்துவோர் ஒருவகை. குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்துப் பாராட்டி உயர்த்துவது போல் தமிழினைப் புகழ்ந்தே உயர்த்தி ஏத்துவது ஒருவகை. திரு.க.நா.சு. அவர்கள் இரண்டாம் பிரிவைச் சேர்ந்த பேராளரானவர். தட்டிக் கொடுத்த குழந்தை உருப்படாது "சொல்லிக் கொடுத்த சொல்லும், கட்டிக் கொடுத்த சோறும் சுவைக்குதவாது; காரியத்துக்குதவாது" "என்மனார் புலவர், திரு. க. நா. சு. அவர்கள் தமிழைக் கண்டிப்பதை இடித்துரைப்பதைத் தம் வாழ்நாளின் பெரும் பணியாய்க் கொண்டிருந்தார். மிகுதிக்கண் மேற்சென்டிருத்தாற் பொருட்டு, என்றான். எம் குல முதல்வன் வள்ளுவனும் தமிழினத்தின் குறைகளை மிகப் பெரும் கறைகளாகவே தமது கட்டுரைகளில் சாடிவந்த திரு. க. நா. சு. அவர்களின் எதிர்மறைப் பண்பு எதிர்ப்புகளுக்கு எதிர்ப்பை இலக்கியமாக்கிய அரிய பண்பாகும். இதனைத் தமிழறிஞர் உணர்ந்தாரிலர். கருத்து வேறுபாடுகளுக்காகப் பகை வளர்க்காத நனிநாகரிகத்தோடு நெஞ்சிற்பட்ட கருத்தை எந்த கட்டத்திலும் யார் முன்னிலையிலும் அஞ்சாமல் உரைத்த தமிழறிஞரவர்.

தமிழில் க. நா. சு. அவர்களின் கருத்துக்களின் தீவிரத்தைச் சரிவர உணராத அறிஞர் பலரும், அவரைத் தவறாகவே புரிந்து கொண்டனர். இன்னல் பல விளைவித்தனர். அவர் பணிகளுக்கு இடையூறு தந்தனர். வறுமை-பிணி-ஏமாற்றம்-மூப்பு-ஆதரவின்மை என்ற ஐந்து நெருப்புகளிடையே நாற்பதாண்டுக்காலம் தன்னந்தனியனாய் நின்று அவர் விளைவித்த விளைச்சல் தமிழில் மிகப் பெரும் பங்கு வகிக்கும். எதிர்கால இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்க்கும். அவரது திறனாய்வு முடிபுகள் இலக்கியப் பட்டியல்கள் எதிர்கால வரன்முறை கூறும் தொலைநோக்கு மதிப்பீடுகள் ஆகியவை தமிழறிஞர் பலரையும் துன்புறுத்தும் பான்மை கொண்டவையேயாயினும் அவற்றின் தீவிரமான உண்மை மற்றும் தீரம் மறக்கற்பாலதன்று, க. நா. சு. அவர்களது இலக்கியத் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் பலவற்றிலும் பொதுவாகக் காணப்படும் குறைபாடு விரித்துரைக்காத காரியமற்ற தனிப்பட்ட கருத்துக்களேயாம்.

இவற்றை ஒட்புக் கொள்பவர்களும் இருக்கலாம். மறுப்பவர்களும் இருக்கலாம். ஆனால் இக்கருத்துக்களைக் க. நா. சு. அவர்கள் எக்காரணத்தாலும் விரித்து அலசி ஆழ்ந்து பரவி ஆய்வதில்லை. சில அழுத்தந்திருத்தமான கருத்துக்களை மேற்கோள் ஏது மில்லாது விரிக்கிற் பெருகுமென்றஞ்சி சவுக்கடிச் சுழற்றல்களாய்க் கருத்தை மேவிவரும் கற்போரின் மேல் சார்த்திவிட்டு ஒதுங்கிவிடுவதே அவரது தனித்திறனாம். இதைக் க. நா. சு. அவர்களின் பெருங்குறையாக எப்பொழுதும் தமிழறிஞர் பலரும் உவந்து, சொல்லி வருகின்றனர். (உ-ம்) வெங்கட்ட சாமிநாதனார், முனைவர் க. கைலாசபதி மற்றும் ரா. பி, சேதுப்பிள்ளை, மயிலை, சீனி வேங்கடசாமி, ஏ.ஜே. கனகரட்ணா, முனைவர் கா. சிவத்தம்பி, மு. அருணாசலம் தி. க. சிவசங்கரனார், ஆர். கே. கண்ணனார் போன்ற பல்துறைத்திறனாய்வாளர்கள் இக்கருத்தை ஒப்புவார்கள். ஆயின் முனைவர். திரு. க. நா. சு. அவர்கள் தமது திறனாய்வு இலக்கிய வாழ்வின் துவக்கத்திலிருந்தே இதனைப் பலமுறை பலவிதங்களிலும் தமது திறனாய்வுக் கட்டுரைகளில் தெளிவு செய்திருக்கிறார். “எதையும் அலசி, பிரித்து, விரித்து ஆய்வது எனது திறனாய்வு முறையல்ல. எனக்கு அதில் நம்பிக்கையும் கிடையாது. அலசல் விமர்சனம் (அனாலிடிகல் கிரிட்டிசிசம்) எனது வழியன்று. யான் தரும் பட்டியல்கள் தற்காலிக மானவையே, இரக்கம் கருதி சில இலக்கிய ஆசிரியர்களை யான் இப்பட்டியலில் சேர்த்திருந்தாலும் இவர்களது திறமையால் இவர்கள் நிலைபெற்றிருந்தாலும் - காலம் என்னையும் மீறி அவர்களது பெயர்களைத் தமிழில் ஈவு இரக்கமின்றி அடித்து ஒழித்து விடும். எனவே எனக்கே தெரியாத ஒன்றை யான் எங்ஙனம் திறனறிந்து ஆய்வது? எனவே எனது திறனாய்வு முறை குறிப்பியல் நடைமுறையைச் செயல் முறையாகக் கொண்டது. சில குறிப்பிட்ட இலக்கியப் படைப்புகளைக் குறித்துக் குறிப்பால் உணரவைக்கும் முறையே எனது எழுத்து” என்பார் க. நா. சு. அவர்கள். எனவே அவரது கருத்துகளின் தீவிரத்தால் சற்றே அயர்வுண்ட நமது அறிஞர்கள் க, நா, சு அவர்களின் நோக்கத்தைத் தவறவிட்டு விடுகிறார்கள். “திருக்குறள் ஒரு முதனூலல்ல, ஒரு மொழிபெயர்ப்பே, தமிழின் தொன்மை கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது. தமிழில் காம நூலில்லை. இருந்ததுமில்லை, தமிழில் எந்தக் கலையும் தமிழாக இல்லை. பேராசிரியர்களுக்குக் கலையுணர்வே கிடையாது போன்ற அவரது அதிரடிக் கருத்துக்கள் தமிழ்

இலக்கிய அறிஞரிடையே பலத்த சூறையைப் பலகாலும் கிளப்பியிருககிறது. பேராசிரியர், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களுக்குக் கால முடிவுகளைப் பற்றி அவரது தவறுகளை இன்றுவரையில் தமிழறிஞரும் ஓயாது மறுப்பொழுதி வருவதே போன்று க. நா. சு. அவர்களது அதிரடிக் கருத்துக்களுக்குப் பலகாலும் பதில் கூறவேண்டிய சூழலிருந்து வரும். இது க. நா. சு. அவர்களின் குறிப்பியல் முறைத் திறனாய்வால் நேர்ந்துள்ள விளைவாகும். இதன் நன்மைகளைக் காலம் வெளிப்படுத்தும். மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டுள்ள எதிர் விளைஞரிடமும் க. நா. சு. அவர்கள் நாகரிகத்துடன் அமைதியுடன் பழகி வந்தார். கலைஞர் மு. கருணாநிதி போன்ற தமிழ்விடுதலையாளர்களும் திரு. க. நா. சு. அவர்களால் சரியாகவே மதிப்பிடப்பட்டனர். அதே நேரத்தில் எவர் பார்வையிலும் படமுடியாத தொலைவிலிருந்த தமிழறிஞர், திரு. ஆண்டி. சுப்பிரமணியம் அவர்களைப்பற்றியும் கருத்துகள் கூறிவந்தார். இருபது முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் க. நா. சு. அவர்கள் தமிழகம் திரும்பிய போது மீண்டும் இலக்கியச் சூறாவளி அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. தமிழகத்தின் எல்லா ஏடுகளும், மீண்டும் க. நா. சு. வைத் தமிழர் முன் புதுமுகமாய்க் கொணர்ந்து நிறுத்தின. க. நா. சு. இந்நிலையையும் தவறவிடாது தமிழை-தமிழரை-தமிழரது வாழ்வை அவர்களது பத்திரிகையை-மேடையை - தரத்தை - சமுதாய, நம்பிக்கைகளை ஓயாது மதிப்பீடு செய்தார்; எழுதிக் குவித்தார். குறிப்பாக முந்நூற்றாண்டு வரலாறுள்ள தமிழ் இதழியலை அதன் இதழ்கள் ஒவ்வொன்றையும்-வெற்றி பெற்றுத் திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒவ்வொரு ஏட்டையும் முதன்முறையாக மிகக்கடுமையாக வெளிப்படையாக மதிப்பிட்டுக் கட்டுரைகளைத் "துக்ளக்" ஏட்டில் எழுதி வந்தார். இதைப்போலவே இக்கட்டுரைகளால் தமிழ் இதழ்கள் அத்தனையின் எதிர்ப்புகளையும் பெற்றுக் கொண்டார். ஓயாது ஒழியாது இலக்கிய மேடைகளில் வழக்கம் போல் ஆணித்தரமான கருத்துக்களுடன் பலரையும் எதிர் கொண்டார். எழுபத்தேழு, எழுபத்தெட்டுவயது காலத்திலும் ஓயாது தமிழகமெங்கும் தனியே சுற்றினார். அயராது மேடைகளில் திறனாய்வுக் கருத்துகளைச் சாதாரண மனிதர் முன் வைத்தார். ஓவியங்களைப் பற்றி ஓவியக்காட்சிகளில் பேசினார். கட்டுரைகளெழுதினார். "இந்து", "எக்சுபிரசு" போன்ற ஆங்கில நாளேடுகளில் ஓயாது தமிழைப் பற்றி எழுதினார். தினமணி இதழில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் இன்னும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. சாதாரண வாசகர்

முதல் மெத்தப்படித்த ஆய்வறிஞர்கள் வரை ஒவ்வொரு இதழிலும் ஓயாது க. நா. சு. அவர்களுக்குப் பதிலெழுதி வந்தார்கள். இதுபோல் தமிழின் எல்லாத்தரத்து மக்களையும் எட்டிய திறனாய்வாளர் வேறெவருமிலர். இலக்கிய மேதை க. நா. சு. அவர்கள் தமது இறுதி மூச்சு வரை சொல்லிக் கொண்டிருந்த மற்றொரு குறிப்பு ''தமிழில் எல்லாத்துறையினரும் தங்களுக்கென ஒரு சாதியையும், தங்களுக்கென ஒருகட்சியையும் தங்களுக்கென ஒரு இயக்கத்தையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மதங்கள் கூட தங்களுக்கென சங்கங்கள் ஆரம்பித்துள்ள காலமிது எதிர்ப்பிலேயே வாழ்ந்த — வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழுக்கு இயக்கமிருக்கிறதா ? அதிலும் இலக்கியத்துக்கு ஒரு இயக்கம் மிக மிகத் தேவை'' என்பதாகும். இது மிக மிக முக்கியமான பணியாகும். இதனைச் செயற்படுத்தவே கடைசி மூன்றாண்டுகள் க. நா. சு. தமிழகமெங்கும் ஊர் ஊராக அலைந்தார். 1988 ம் ஆண்டு நவம்பர் 5ம் தேதி அன்று தனது தளர்ந்த நோயுற்ற நிலையிலும் தளராத மனவலிவுடன் தமிழின் மூதறிஞர் வ. ரா. வின் நூற்றாண்டு விழாத் துவக்கத்தைத் தமிழகத்திலேயே முதன் முறையாகத் துவக்கி தஞ்சாவூர் சும்மா இலக்கியக் கும்பலினர் ஏற்பாடு செய்த கூட்டத்தில் உரை நிகழ்த்தினார். இதுவே அவர் பங்குகொண்ட இறுதி இலக்கியக் கூட்டமாகும்.

தமிழில் மிகவும் மாறுபட்ட எதிர்ப்புக்குரலாய் அரை நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கும் மேலாகச் செயல்பட்ட க. நா. சு. 1988 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 16 இல் (மார்கழி 1 ம் தேதி) தில்லியில் காலமானது தமிழ் இலக்கிய உலகத்தை எந்த வகையிலும் பாதிக்கவில்லை என்றாலும் பிறமொழி பேசும் மாநிலம் அத்தனையும் தமிழறிஞர், க. நா. சு. வின் மரணத்திற்கு அஞ்சலியுரைத்து இரங்கற்கூட்டமும் நடத்தினர், தமிழிலும் சென்னையில் வருந்தற்கூட்டம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. என்றாலும் எல்லாத் துறையினரையும் தனது கடுமையான கருத்துகளினால் எதிர்த்தே தமிழ் வளர்த்த க. நா. சு. வின் எதிர்வினை ஆண்மை தமிழில் எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின்னர் வேறு யாரிடமும் அமைவுறக் காணவில்லை. வாழ்நாளில் எந்த வேலையும் செய்யாமல் சோம்பேறியாய்த் தகப்பன் சொத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று தமிழறிஞரால் திறனாய்வு செய்யப்பட்ட க. நா. சு. வின் வெற்றி முகம் தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு தனித்த மலையென நிமிர்ந்து நின்று அச்சுறுத்தும்.

காலம் ஒரு சிறந்த திறனாய்வாளன்' அது பலமுறை வெற்றிகரமாய்ச் செயல்பட்டிருக்கிறது. க. நா. சு. அவர்களை அவரது

பல்துறை மேதமைகளைத் திறனாய்வு செய்ய இதுவரை யாரும் முயன்றதில்லை, காரணம் அவர் உயிருடனிருந்தார். எந்தத் துறையையும் திறனறிந்து ஆய்ந்து முடிவு கூறும் க. நா. சு. தன்னைப் பற்றியும் கூறிய வரிகள் பின் வருகின்றன.

இதையே எனது கட்டுரை முடிவாகவும் கொள்க :

"ஊருக்கு உகக்காததைத் சொன்னவர்க்கு
தனி நரகம் ஒன்றுண்டென்றால்
அங்குதான் யானிருப்பேன்.
ஊருக்கு உவப்பாகாததைச்
சொன்னவர் பரம்பரை
அது பெரிது காண்,
நான் மட்டும் பின் வாங்குவேனா ?
உனக்கு உவப்பதைச் சொல்லி
நகரத்தில் வீழ நான் நீயில்லை,"

(க. நா. சு. கவிதை ஒன்றிலிருந்து)

கண்ணகியும் மெங்சியாங் நூவும்

பேரா. கோ. வேங்கடாசலம்
மேனாள் முதல்வர், ஈ. வெ. ரா கல்லூரி.
திருச்சி.

மெங்சியாங் சரிதையில், பிரியுங் காலத்துத் தன் கணவன் தன்னைத் தேற்றுவானாய்ச் சில மொழிகள் கூற, அவனுக்கு மறுமொழி கூறுவாளாய் மெங்சியாங் ''ஐயனே, அன்பினால் தாங்கள் இவ்விதம் பேசுகிறீர்கள். என்னீர் அறியாதீர் போல இவை கூறலாமா? சிறுமியாய் இருக்கும் காலத்து எனதருமைத் தந்தை கற்பித்ததையும் தாங்கள் போதித்த அற உரைகளையும் எங்ஙனம் பிழைக்க வல்லேன்'' என்றுகூறியதாகக் காணப் படுகிறது. கண்ணகியின் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கைக் கொள்கை யும், மெங்சியாங் இன் அறவுரை பிழையாக் கொள்கையும், ஒத்திருத்தல் காண்க.[7]

வழிச்செலவின் போது காடு காண் காதையில், கண்ணகியும், கோவலனும், அடிகளும் ஐயைக் கோட்டத்தில் ஒரு சிறை தங்கி இளைப்பாறினர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும்.[8] இவ்வாறே வழி நடையில் ஒரு காட்டிடைச் செல்லுகையில் கடல் தெய்வக் கோட்டத்தில் மெங்சியாங் ஒரு நள்ளிரவைக் கழித்தாள் என அவளது சரிதம் கூறும்.[9] பண்டைநாளில், மக்கள் வாழ்பகுதி ஒரு சிலவாக, காடிடையிட்ட பகுதி பலவாக இருந்தமையாலும் அயற்புறங்களில் தங்கும் உறையுள் கிடைத்தல் அரிதாய் இருந்தமையானும், ஆங்காங்கு காணப்பட்ட கோட்டங்களில் வழிப்போவோர் தங்கிப் போதல் தவிர்க்க இயலாததாயிற்று. இவ் இயலாமையைக் கட்டிச் செல்லின், காப்பியம் இயற்கையொடு இயைந்த ஒன்றாய்த் தோற்றம் பெறுமாறு காண்க. இக் காரணம் பற்றியே, நெடுங்காலம் இடையிட்ட இந்த இரண்டு காப்பியங்களிலும் ஒன்றேபோல இரு காட்சிகள் அமைதல் ஆயின.

கண்ணகி கனவில், ஒரு பெரும் பதியில் தனக்கும் தன் கணவற்கும் நேரப்போகும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டாள். கண்ட பின்னரும் கணவனுடன் புகாரின் நீங்கி மதுரை என்னும் பெரும்பதி நோக்கிச் சென்றாள் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும்[10].

இவ்வாறே, மெங்சியாங் கனவொன்று காண்கிறாள். ''நான் இறந்துபோய் விட்டேன் என்பதறியாமல் தனித்துயருழந்து இந்

நெடுந்தொலைவு நடந்து வருகிறாயே'' என்று தன் கேள்வன் சொல்வதுபோல, கனவிலே கேட்கிறாள். இருப்பினும் மனம் தளராதவளாய், என் கணவனை எப்படியும் காண்பேன், விதி இப்படியாயின், நான் என் செய்கேன். நான் வேண்டுவதெல்லாம், ''கணவனோடு உடனுறைதல்'' என்பதொன்றே. என்று மெங்சியாங் கூறுவதும், தொடர்ந்து தொலையாத தூரத்தைக் கடந்து போதலையும் காண்க.[11]

கண்ணகியும் கோவலனும் புறஞ்சேரியில் மாதரி குடிலில் தங்கினார்கள் என்பார் இளங்கோவடிகள். வரப்போகும் பெரும் பிரிவை உணர்ந்தகவி திடீரெனப் பிரிக்க மனம் இல்லாதவராய், அவர்கள் உள்ளம் ஆறுதல் பெறும் வகையில் அவர்கள் இருவரை யும் ஓரில்லில் தங்க வைக்கிறார். அன்பும் ஆதரவும் அவர்களது புண்பட்ட உள்ளத்திற்கு மருந்தாய் அமைகின்றன.[12]

இது போன்றதொரு காட்சியைச் சீனக் கவிஞன் மிக அருமையாக மெங்சியாங் சரிதையில் அமைத்திருக்கிறான். வழியில் ஒரு ஒரு சிற்றிறால் சிறு குடிலில் மெங்சியாங் ஓர் இராப் பொழுது தங்குகிறாள். அக்குடிலுக்குரிய பேரியல் கிழத்தி அவளை அன்பொடும் ஆதரவொடும் அணைத்து, கஞ்சி கொடுத்து உபசரிக்கிறாள். விருந்தாக வந்த மெல்லியாளின் பெரும் குடிப்பிறப்பையும், பிறபெண்மை நலன் களையும் கண்டுணர்ந்த அப்பெரியாள் அவருடைய வரலாற்றைக் கேட்டுணர்கிருள். அவளின் அவலக்கதை கேட்டு நெஞ்சுருகிய அம் முதியோள் அவளின் நெஞ்சுறுதி கொண்டு தானும் அவளுக்குத் துணையாய் வருவதாகச் சொல்லுகிறாள்[13]

கவுந்தி அடிகளும் மாதரியும் இணைந்த ஓர் உருவமே இம் முதியோள் எனலாம். ''உரியதன் நீங்கு ஒழிகென ஓழியீர்...... போதுவல்யானும் போதுமின்''[14] என்ற கவுந்தி ஐயையை இம் முதியோளிடத்துக் காணலாம்.[15]

கண்ணகியை உடன் கொண்டு சென்று தன் குடிலின் ஒரு சிறை இருத்தி விருந்தமைத்த மாதரியை,[16] பகலெல்லாம் பசித்துத் துவண்டு வந்தவளுக்கு அன்புடன் கஞ்சி வார்த்து உபசரித்த அம் மூதாட்டியிடம் காண்க.[17]

மெங்சியாங் என்பாள் ஒரு தாயன்பை முழுமையாகத் துய்த்து ஆறுதல் பெற்ற வாய்ப்பு இஃது ஒன்றுமே. இதனை அடுத்து வரும் நிகழ்ச்சி பேரவலக் காட்சியே. இதே போல்

கண்ணகி மடந்தை ஒரு தாயன்பைத் துய்த்து ஆறுதல் பெற்ற நிகழ்ச்சி இஃது ஒன்றுமேயாம். இதனை அடுத்து வரும் காட்சி பேரவல நிகழ்ச்சியே. இவ்வண்ணம் பயில்வார் உள்ளமெலாம் கனிந்துருகுமாறு காட்சிகளை அமைத்த சீனக் கவிஞனும் தமிழ்க் கவிஞனும் காப்பியம் புனைதலில் எத்தகைய ஒத்த ஆற்றலும் அறிவும் பெற்றவர்களாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதனை ஓர்க.

"காதல் கணவனைக் காண்பதும், கருத்துறு கணவற் கண்டபின் அல்லது இருத்தலும் இல்லேன் நிற்றலும் இலன்" என்பதும் கண்ணகியும் மெங்சியாங் நூவும் கொண்ட கொள்கை. இத்திண்ணிய கற்புமாண்பால், கண்ணகிக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் கோயில் எடுத்துச் சிறப்புச்செய்தான்.[18] அதே போல் மெங்சியாங் என்ற நங்கையின் திண்ணிய கற்பினைக் கண்டு வியந்த சீனதேய அரசன் அவளுக்குக் கோயில் எடுப்பித்துச் சிறப்புச் செய்தான்.[19]

கவிச் சக்கர வர்த்திகளால், இவ்விரு பெண் மணிகளும் அமரத்துவம் பெற்றமை காண்க.

ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்க தொன்றுண்டு. அஃதென்னை எனில் கோவலன் முற்பயத்தில் செய்ததும், சங்கமன் மனைவி, நீலி என்பாள், தன் கணவன் கொலைக்களப்பட்டமைக்கு வருந்தி, நீதி கேட்டு, "மலைத்தலை ஏறியோர் மால்விசும் பேணியில் கொலைத்தலை மகனைக் கூடுபு நின்றோள்...... விழுவோள்" என்று கூறி வரை பாய்ந்திறந்தாள்.[20] இங்ஙனமே, எயில் மிசை நின்று கடற்பாய்ந்து இறந்தாள். மெங்சியாங் என்று அவள் சரிதம் கூறும். இவற்றைக் காணும்போது, பழங்கால மக்களிடை வழங்கிய கதையில் கூறப்பட்ட நீலியே, பின்னால் இளங்கோவடிகளால் காப்பியத் தலைவி கண்ணகியாக செவ்வனம் உருவாக்கப்பட்டாளோ என நினைக்கத் தோன்று கிறது இது ஆய்தற்குரியது.

கண்ணகி கணவனுடன் மதுரை வரை சென்று ஆண்டு அவனை இழந்து, சினமுற்று, மதுரைக்கு எரியூட்டிப்பின் நடந்து சேரனாடு அடைந்து ஓராங்கு சாந்திபெற்றாள் எனச் சிலம்பு கூறும். ஆனால், மெங்சியாங், பிரிந்த கணவனைத்தேடி ஏறத்தாழ 3,800 மைல் நடந்து சென்று, அவன் இறந்தமை கேட்டு, யாரொடும் சினவாது, சாப்பிடாது, தன்னூழுக்கு நொந்து கொண்டு மதில்மேல் ஏறிக்கடற் பாய்ந்தாள் என அவள் சரிதம் கூறும். இவ்வேறுபாட்டில் அடங்கியுள்ள நயம் காண்க.

ஊழின் வெம்மை அகத்திடை வருத்துவதற்கேற்பப் புறத்தே வேனிற்காலப்பொழுதில் காப்பியமாந்தர் செலவுமேற் கொண்டதாக அடிகள் கூறுவார். கணவன் இல்லா ஒருதனித் துயரால் உள்ளம்பனிப்ப, மரத்துப் போன அகத்திற்கேற்ப பனிக்காலத்தில் மெங்சியாங் செலவு மேற்கொண்டாள் என அவள் சரிதம். கூறும் வேற்றுமையிலும் ஒத்த ஒற்றுமைப் பண்பினைக் கண்டு இன்புறுக.

இவ்வழி சீனநாட்டு மக்கள் பண்பாடும், தமிழர் தம் மக்கள் பண்பாடும் இணைந்து மனித குல ஒற்றுமையை வெளிப் படுத்துதலை அறிய முடிகிறது.

மேற்கோள்கள்

1. P. P. 358 – 359, Chinese Poetry inroduction, "The wisdom of China" Edited by Lin yutarg, Jaico publishing house Bombay.
2. சிலப்பதிகாரம் ——
3. P. P. 401 — 402, "The wisdom of China"
4. சிலப். நாடு காண் காதை வரி 1317 — 1319.
5. சிலப் கொலைக்களக்காதை.
6. ,, ,, ,,
7. P. 403, The wisdom of China"
8. சிலப். வேட்டுவவரி
9. P. P. 404 – 405 "The wisdom of China"
10. சிலப். கனாத்திறம் உரைத்த காதை
11. P. 406 — 407 The wisdom of China
12. சிலப். புறஞ்சேரி யிறுத்த காதை
13. 409 — 410. "The wisdom of China"
14. சிலப். நாடுகாண் காதை
15. P. P. 409 — 410 The wisdom of China
16. சிலப் புறஞ்சேரி இறுத்த காதை
17. P. P. 409 — 410 The wisdom of China
18. சிலப். வஞ்சிக் காண்டம்
19. P. 421 The wisdom of China
20. சிலப். கட்டுரை காதை.

கலப்பு மணம் !

கவிஞர் கண்ணிமை
மூக்கனூர்ப்பட்டி
சந்தப்பட்டி. அ. நி. 635305,
தருமபுரி மாவட்டம்.

தேனருவி பாய்ந்து வரும் வேனிற் பருவத்து – வளங் கொழிக்கும் கவின் சோலை! அக்காவின் கண் தெங்கும் கமுகும் பாளைவிரிக்க, தேமாவும் தீம்பலவும் காய்த்து-கனிந்து உதிர்ந்து கிடக்க கடம்பும் வாகையும் வானுயர் தோற்றத்தொடு நிற்க, முருக்கு முத்துதிர்த்துப் புன்னகை பூக்க – ஆர்க்கின்ற அசோகும் சவுக்கும் ஆடியாடி அசைந்து அசைந்து நிற்க, தாழையும் வாழையும் தன்பெரும் பூக்களைத் தாழ்த்தி மடலவிழ்க்க கொல்லை முல்லை மெல்லிதழ் விரித்து நறுமணம் பரப்ப – மாதவியும் மல்லிகையும் மட்டொழுகி நாற்றங்கூட்ட – புன்னனையும் மகிழமும் தளையவிழ்ந்து – தேனார்த்து அறுகால் தன் சிறை விரித்து இன்னிசை பாட –

மாங்குயில்கள் தேங்குரலில் மெல்லிசை எழுப்ப, புள்ளி னங்கள் கிள்ளை மொழியில் நெஞ்சைக் கிள்ளியள்ளும் வகையற் பண்பாடா நிற்க; கடுவனும் மந்தியும் காடு நெடுக களித்தாட, ஒருபால் இடியொரு மாறுபட பிளிறும் பெருமதக்களிறு துடிநடைப் பிடியொரும் கன்றோடும் இடையிட்டுச் செல்ல, அப்பாலுள்ளார் – இப்பாலுள்ளார்க்குத் தெரியாவாறும், இப்பாலுள்ளாரை அப்பாலுள்ளார் அறியாவாறும் இலங்கும் வெயில் நுழைபறியாக் குயில் நுழைபொதும்பர் அது ! தனித்து வருவாரை தண்தென்றல் தவழ்ந்து துன்பத்துள் ஆழ்த்தும் தன்மையும் பொருந்திய பூக்காடு!

காவின் கண் சிற்றில் இழைத்துச் சிறு சோறு சமைத்து உண்ண அழைத்து மகிழும் சிறுமியரும், சிற்றில் அழித்துச் செங்கண் முகங்கண்டு மகிழும் சிறுவர்களும், நாளும் நயந்து சென்றாலும் செழுஞ்சோலை அச்சோலையினூடே தன் தோழியரொடு மகிழ்ந்தாடி நின்றாள் மங்கையொருத்தி வேட்டையின் மேல் வந்தவன், தாரகை நடுவண், தண்மதி போன்றாளைக் கண்டான். வேங்கையை வீழ்த்தும் பெருந்திற லுடையோன் தன்னின் நெஞ்சத்தை நிறுத்தவியலாமல் நினைவிழந்து செயலிழந்து நின்றுவிட்டான்.

தோழியும் கூட்டம் பல்லிடங்கலிற் பிரிந்து சென்று விட்டதால் தலைவலியும் – அக்காளை நின்றிருந்த இடமருங்கே வநதுவிட்டால்

வைத்தவிழி வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அவனும் அவளும் கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கினர். உண்ணவும் பெறாமல், உணர்வுமில்லாமல் சிறிதுநேரம் அசைவின்றி நின்று விட்டனர். பொழிலிடை புகுந்து விளையாடும் ஆடலை விட்டாள். பூக்கொய் தலைத் துறந்தாள்; மயிலொடு மாறாடலை நினையாள்; குயிலொடு மாறுகூவுதலை எண்ணாள் ; ஆற்றாமை தாங்காமல் நெஞ்சழிய நின்றாள்

ஒத்த தன்மையினரான உருவும், திருவும் பருவமும் பான்மையும், குணமும், அன்பும், பண்பும், அறிவும், ஆற்றலும் முதலானவற்றால் தங்கட்குள் ஒப்புமையுடையராய், ஒருங்குகூடி மகிழ்வு நாடி நின்றனர். இருவரும் பிறர் கொடுப்பவும், அடுப்ப வுமின்றி எதிர் பாராமல் எதிர்பட்டுக் கூடினர்.

காவும் மாவும் கூடியாடினர்; பாடினர். அருவியாடியும், அஞ்சுனைக் குடைந்தும் மகிழ்ந்தனர். வாசமலர்க் கொடியில் ஊசலாடினர், காயும் கனியும் இசைவுடன் உண்டனர். மேலும் மேலும் விரித்துரைப்பானேன் - அவர்களின் நெருங்கிய தன்மையைச் சுருங்கக் கூறின் இடையறாது தொடுக்கப்பட்ட மாலைபோல் இருவரும் இணைந்து பிணைந்து மகிழ்ந்தனர்.

காலச்சக்கரம் கடுகிச்செல்லாமற் சென்று கொண்டிருந்தது. ஆதவன் அந்திவானை நெருங்க நெருங்க அவளுக்குச் சிறிது ஐயப்பாடு எழுந்தது. அன்பு பாராட்டும் இவர் ஒரு கால் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடுவாரோ என்ற எண்ணம் எழுந்தது. ஆற்றாது உள்ளம் நெகிழ்ந்தாள்-துன்பத்தால் நலிந்தாள். நீரில்லாப் புலத்து நிவந்த நெடுமரம் வெப்பத்தால் வாடுவது போல் நெஞ்சம் வாடினாள்.

அவளின் வேறுபாட்டைக் கண்ணுற்ற தலைவன் காரணமறியாது மருண்டான். அவளின் எண்ணம் உணர்ந்தான். மெல்லவே நகையாடிச் சொல்லாடிக் கொண்டே கார்நிகர்க்கும் சுருங்குழல் கற்றைகைய நீவினான். நீர்மேவும் குவளையேய்க்கும் கண்ணின்றும் வழிந்த-துளிர்த்த கண்ணீரை நீக்கினான். மேனியும் நுதலும் தகைபெறத் தடவினான். அகமும் தோளும் அழகு பெறத் தழுவினான். ''விண்ணோடும் நிலவே ! அரும் பெறற் பாவாய் ! கொய்யாமற் கொய்தணைத்துக் கொண்டிருக்கும் மடக் கொடியே ! என்னின் பிரிவெண்ணி நலியற்க. அச்சம் தவிர்க'' என்றான்.

'' என்னைப் பிரிந்தும், செல்வீரோ ? '' என்றாள்.

"என்ன, பிரிந்தா? யார் நானா? உன்னை விட்டுப் பிரிந்தும் செல்வேனா? சென்றும் இருப்பேனா? என்றான்.

தலைவனின் சொற்கள் தலைவிக்கு அமைதியைத் தரவில்லை. தன்மனத்துள் எண்ணினாள். தலைவனைக் கண்டதும், களிகூர்ந்ததும், கருத்தழிந்ததும், காளையைக் கவர்ந்து விட்டதையும் இமைப்போழ்தில் கள்ளமறியா உள்ளங்கள் ஒன்றானதும் நினைவலைகளாய் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஓடின. ஒன்று சேர்ந்த உறவு பிரிந்துவிட்டால், தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டால் என்ன செய்வதென அஞ்சினாள். மென்மையான மனந்தானே, பேதைமை கொள்வதில் தவறென்ன?

அமைதியாக அமர்ந்திருந்தவளின் முகம் நோக்கினான். செந்தமிழே! செகம் புகழ்ந்தேத்தும் திருக்குறளே! துகிலிடை மறைந்து விளங்கும் தகிலிடையே! முகிலிடைத் தோன்றும் மின்னலென ஒளியால் கூடித்தவழ்ந்து - தவழ்ந்து அசைந்து அசைந்து கிடக்கும் பிணியாரமன்ன என் வாழ்வில் ஒளி கூட்டும் ஒளிவிளக்கே! உன்னைப் பிரியேன்; பிரியினுந்தரியேன்; யான் சொல்வதை அயராது மனங்கொள்வாயாக!

"என்னுடைய தாயும், உன்னுடைய தாயும் ஒருவர்க்கொருவர் எத்தகைய உறவு முறையினர் அறிவாயா?"

"அறியேன், அறியேன். எவ்வுறவும் அறியேன்!"

"என்னுடைய தந்தையும் உன்னுடைய தந்தையும் எந்த முறையினர் உறவினர் ஆவார்?"

"ஆகார், ஆகார். எம்முறையும் ஆகார்."

"இது போழ்து அகத்தால் காதல் நெஞ்சத்தால் ஒன்றிப் பிரிவின்றி இருக்கும் யானும், நீயும் இதற்கு முன்னர்-யாண்டும் ஒருவரையொருவர் எவ்வாறேனும் தெரிந்திருந்தோமா?"

"தெரிந்திலோம், தெரிந்திலோம்! சற்று முன்வரை தெரிந்திலோம்."

"குலத்தாலும், பிறவற்றாலும் நம்மிடையே ஏதேனும் பழக்க வழக்கங்கள் உண்டா?"

"ஒன்றுமே இல்லை."

"செம்மை நிறமாகிய இம்மண் நீரை விரும்பி விண்ணிடைத் திரியும் மேகத்தை வேண்டியா பெற்றது?"

"இல்லை!"

"செம்புலம் மழை பொழிய ஏதாவது சிறு முயற்சியேனும் செய்ததுதான் உண்டா?"

"அதுவுமில்லை"

"ஆகவே மழை பெய்தது — இயற்கையில் ஆன செயல் அல்லவா?"

"ஆமாம் இயற்கையின் கொடையே!"

செம்புலத்தில் பெய்த நீர் அம்மண்ணோடு கலந்து அதன் நிறத்தையும், சுவையையும் பெற்று ஒன்றுபட்டு விட்டது இல்லையா?"

"ஆமாம் ஒன்று பட்டு விட்டது"

"இனி அதைப் பிரிக்க முடியுமா?"

"பிரித்தல் முடியாத செயலே?"

"அதைப்போலத்தான் நம்மைப் பெற்றெடுத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பரிவோடு வளர்த்த பெற்றோரிடை இதற்கு முன்னர் ஒரு தொடர்பும் இல்லாது இருப்பவும், நம்மின் பரிவால் — இது போழ்து கூடி விட்டோம். உள்ளத்தால் ஒன்றி அன்போடு கலந்து விட்டோம். இனிப் பிரிவென்பது நேராது," — தலைவனின் இவ்வுரை தலைவியைத் தேற்றியது.

ஆம்! செம்மண்ணானது அணுக்களும் நீரும் உடையதாய் ஒன்றானது போலவே காதலனுங்காதலியும் வேறு வேறாயினும் — காதல் நெஞ்சத்தால் கலந்து ஒன்றாகி விட்டனர்.
கலப்புத் திருமணத்தின் — காதல் திருமணத்தின் சீர்திருத்த எழுச்சி மிக்க செயல்களைப்புரிந்த தமிழ் மறவாது தன்மைகளைத் தாங்கிய சங்க இலக்கியப் பாடலைக் கண்ணுறுங்கள். கற்க கற்கப் பொருள் புலப்படும் வாழ்வியலோவியப் பாவைக் காணுங்கள். இலக்கியத் தேனை சுவையுங்கள்.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழியறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடைநெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே.

—குறுந்தொகை.

மதிப்புரை :

நீல. பத்மநாபனின் " தேரோடும் வீதி "

நர்மதா பதிப்பகம்,
16, ராஜாபாதர் தெரு,
பாண்டிபஜார்,
சென்னை-600017.
இருபாகங்கள்.
விலை ரூ 100 /-
பக்கங்கள் 1215

பெரிய்ய அளவில் ஒரு புத்தகம். அதனை நாவல் என்று குறிப்பிடுவதா அல்லது ஒரு படைப்பாளியின் எழுத்துலகச் சுயசரிதை என்று சொல்வதா என்பதே குழப்பம். நாவல் என்று தோற்றமளிக்க ஆரம்பத்தில் ஒரு ஆறு பக்கமும் பின்னே ஒரு அரைப்பக்கமும் இணைத்துள்ள அவர், இந்தச் சந்தேகத்தைப் பற்றி.

" முதலில் இந்நாவலுக்கு 'ஒரு எழுத்தாளன் கதை' என்றோ 'சொல்லேர் உழவர்கள்' என்றோ பெயர் சூட்டத்தான் எண்ணியிருந்தேன். பிறகு அது அனாவசியமாக சிலருக்கேனும் இந்தப்புனை கதையை சுயசரிதையாகவோ, வாழ்க்கைச் சரிதை யாகவோ தப்பெண்ணம் கொள்ளத் தூண்டுதலாக அமைந்து விடும் என பயந்துதான்.. " இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார்.

இதனைப்படித்துச் செல்வதில் ஒரு சுவாரஸ்யமும் உண்டு. சினிமா 'கிசுகிசு' போன்று மலினமாய் இல்லையென்று, கௌரவத்துக்குச் சொன்னாலும் ஒரு ஆவல். மந்திரமூர்த்திதான் சுந்தரராமசாமியா, கோவிந்தராஜன் - ராஜநாராயணனா- மா. கோ - தி. ஜரவா, சந்திரகுப்தன் - அசோகமித்திரனா என்று ஆராய்ச்சி செய்யவும் வாய்ப்பு உண்டு.

சக எழுத்தாளர்களின் பகையுணர்ச்சி பொறாமை, பத்திரிக்கை, பதிப்பகங்களின் அலட்சியம், அவமதிப்பு, இவை ஒவ்வொரு பக்கத்திற்கும் ஆதாரம்.

படைப்பாளிகளின் தனிஉலகைப்புரிந்து கொள்வதற்கு இந்தப்படைப்பு ஓர் அரிய சான்று. உணர்ச்சிகளை எழுத்தாய் கொட்டித்தீர்ப்பதற்கும், மனிதாயமாய் நிற்பதற்கும், வக்கிரமாய்

நடப்பதற்கும், சமரசம் செய்து கொள்வதற்கும் ஒரு படைப்பாளியால் கலைஞனால் இயலுமா என்ற கேள்விக்கு ஒவ்வொருவரும், நீல. பத்மனாபன். உட்பட எல்லோரும் சாட்சியமளிக்கிறார்கள்.

தனது மரணபயத்திற்கு வடிகாலிட்டுச் சிவ. கதிரேசனை இறந்த ஒருவராகச் சித்தரித்துத் தெம்படைந்துள்ள நீல. பத்மநாபன், மலையாள மண்ணிலிருந்து தமிழுக்குச் சேவை செய்தால் தமிழன்னை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாளா? என்ற கேள்வியை மனத்தில் எழச் செய்து விடுகிறார்.

கடைசி அத்தியாயங்களில், இத்தனை ஆண்டாய்த்தனக்கு உற்சாகம் அளித்து வந்த மனைவி தவறாய் தன்னைப் புரிந்து கொண்டுள்ளாள் என்பதைப் பற்றிச் சொன்னாலும், இந்த நாவலுடன் ஒட்டவைத்துள்ளது போன்ற உணர்வு.

முப்பது ஆண்டுகள் படைப்பிலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுப் பல சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் நாவல்களையும் தந்துள்ள எழுத்தாளர், தான் எழுதி முடிக்க கதைகளைப் பிரசுரிக்கப் பத்திரிக்கைள், பதிப்பகங்கள் எவ்வளவுதான் தடைக்கல்லாய் இருந்தாலும், படைப்பாளி தன்னை வெளிக்கொணர்வதில் சளைப்பதில்லை என்பதைப் பல சலிப்புகளுடன் சொல்கிறார்.

மொத்தத்தில் தமிழ்ப்படைப்புலகில், படைப்பாளிகளைப் பற்றிய ஒரு ஆவணமாகத் தென்படுகிறது ''தேரோடும் வீதி''.

பா. செல்வபாண்டியன்,
2299, முத்தோஜியப்பா சந்து,
தஞ்சாவூர்-613009.

அணி இலக்கண ஆராய்ச்சியில் எழும் சிக்கல்கள்

டாக்டர். இ. சுந்தரமூர்த்தி,
இணைப் பேராசிரியர்,
தமிழ் மொழித்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எனப் பகுக்கப் பெற்றுள்ள ஐவகை இலக்கணங்களும் மொழித்திறனை வளர்க்கப் பயன்படுவன. பழந்தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் 'உவமவியல்' என்னும் இயலுள் அணியிலக்கணத்தின் இன்றியமையாமையை வற்புறுத்துகின்றது. வேறு சில இடங்களிலும் அணி இலக்கண நுட்பத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறுவதைக் காணலாம். உள்ளுறை, இறைச்சி போல்வன அகப்பொருளுக்குரியதாக வரையறைப்படுத்திக் கூறும் நுட்பத்தைக் காணுகின்றோம். பிற்காலத்தே, இதனை அணி வகையினுள் அடக்கினர். ஆனால் தொல்காப்பியர் இதனைப் புலப்பாட்டு நெறியாகவே கொண்டார் எனலாம். தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள ஐவகை இலக்கணக்கூறுகளும் காலப் போக்கில் பெரும் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் பெற்று ஒவ்வொரு வகையிலும் பல்வேறு இலக்கண நூல்கள் தோன்றின.

உவமையின் அடிப்படையில் அணியிலக்கணம் தோன்றியதெனினும் வடமொழி மரபின் தாக்கத்தால் அணியிலக்கண நூல்கள் தமிழிலும் பல்கிப் பெருகின எனலாம். பேராசிரியர் உவம இயலில், 'இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுள் சிலவற்றையும் சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்ற சில பொருட்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுளர் (தொல், உவம. 37) என்னும் விளக்கம் எண்ணத் தக்கது.

வடமொழியில் தோன்றிய அலங்கார நூல்கள் பலவும் பிற்காலத்தே தோன்றிய தமிழணியிலக்கண நூல்களுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தன. போஜன் என்பவர் இயற்றிய (கி. பி. 1018 - 1054) சரஸ்வதிகண்டாபரணமும், மம்மபட்டர் (கி. பி. 1100) எழுதிய காவ்யப்பிரகாசமும், இராசன காருய்யன் (கி. பி. 1100 - 1150) இயற்றிய வாசித்ய மாஞ்சையும்,

வித்யாதரன் (கி. பி. 1282 - 1327) எழுதிய ஏகாவளியும், ஜயதேவன் (கி. பி. 1200 - 1300) உரைத்த சந்திரமோகனும், விசுவநாதன் (கி. பி. 1300 - 1388) இயற்றிய சாகித்ய தர்ப்பணமும், அப்பைய தீட்சர் (1520 - 1593) எழுதிய சித்திரமீமாஞ்சை, குவலாயனந்தம் முதலிய நூல்கள் பலவும் தமிழின் அணியிலக்கணக் கோட்பாடுகளுக்கு உறுதுணை புரிந்தன என்பர். இவையனைத்திற்கும் முன்னர்த் தொல்காப்பிய உவமவியல் தோற்றம் எண்ணுதற்குரியது.

அணி நூல்களின் அடிப்படை

தமிழ் அணியிலக்கண நூல்களுள் வீரசோழியம் காலத்தால் முற்பட்டது (கி. பி. 11ஆம் நூ.) ஐந்திலக்கணம் கூறும் இந்நூலுள் அலங்காரப்படலம் அணியிலக்கணத்தை எடுத்துரைக்கின்றது தண்டியாசிரியர் கூறிய வண்ணமே இப்படலத்தைக் கூறியுள்ளார் என்பது 'தண்டி சொன்ன கரைமலி நூலின்படியே உரைப்பன்!' (அலங். படலம் 1)என்னும் கூற்று விளக்கும். கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தண்டியலங்காரம் காவியாதர்சத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். காவியதர்சத்தைத் தழுவித் தமிழில் தண்டியலங்காரம் தோன்றியது போன்றே கன்னடத்தில் 'கவிராஜ மார்க்கம்' என்னும் நூலும், சிங்களத்தில் 'ஸிய — பஸ்லகார' என்னும் நூலும் எழுந்தது என்பர். காவியாதர்சத்தின் மொழிப்பெயர்ப்பாயினும் தண்டியலங்கார நூலின் சிறப்புப் பாயிரம் இந்நூல் தொல்காப்பிய நெறிகளைப் பின்பற்றியும், 'வடநூன் வழிமுறை மரபினின் வழாதும்' இயற்றப்பெற்றது என்று கூறும்.

அணியிலக்கணக் கோட்பாடுகளுள் இருவகை நெறிகள் இருந்தமை புலனாகின்றது. ஒன்றினை வடமொழி நூல்களுக்கு முன்னே தோன்றிய தொல்காப்பியக் கோட்பாடு எனக் குறிக்கலாம். பிந்தியதனை வடநூல்களின் அடிப்படையில் தோன்றிய தண்டியாசிரியர் முதலானோர் கோட்பாடு எனக் குறிக்கலாம். தண்டியாசிரியரின் அணியிலக்கணக் கோட்பாடு தொல்காப்பியரைத் தழுவியதாகவும் இருக்கலாம் என்பது அவர்தம் கூற்றாலும் புலனாகின்றது.

உவமை : சொல்லாய்வு

உவமை எனும் சொல் 'உபமா' எனும் வடசொல்லின் திரிபு என்று சிலர் கருதுவர். உவமை எனும் சொல் குறித்து ஆராய்ந்த அறிஞர் இளயபெருமாள், 'ஒத்தல்' என்பதன் அடி 'ஒவ்'

என்பதாகும். இந்த 'ஒவ்' என்னும் அடியானது அகரச் சாரியையும் 'மை' விகுதியையும் பெற்று 'ஒவமை' என ஆகும். பின் இது இரண்டு அம் சாரியைகள் பெற்று 'ஒவமம்' எனத் திரிந்து அதன்பின் ஒகர உகரத் தடுமாற்றத்தால் 'உவமம்' என வழங்கப்பெறும் என்பார். பேராசிரியர் மு. வ. அவர்கள், 'ஒத்தல்' என்ற வினைக்கு ஒவ்வுதல் என்ற வினை அடியும் உண்டு. "ஒவ்வாயாயுள (பாடல் 75) (167, வகை) என்ற புறநானூற்றிலும், பலரிவண் ஒவ்வாய் (பாடல் 75) என்ற ஐங்குறுநூற்றிலும் காணப்படும் எதிர்மறை வினையும், ஒக்கும் என்ற பொருளில் வரும் ஒவ்வும் என்ற சொல்லும் இதனை விளக்கும். மைவிகுதியும் பெற்று 'ஒவமை' என்ற வடிவத்தையும் ஒருகாலத்தில் பெற்றிருக்க வேண்டும். இகர எகரத் தடுமாற்றத்தில் குறிப்பிட்டது போல் ஓதை, ஓடம்பு, ஓணர்வு, ஓதலி, ஓரல், ஓலை, ஓறவு என்ற வடிவங்கள் உகர முதனிலை வடிவங்களாகத் திருத்தப்பட்ட போது ஒவமம் ஒவமை ஆகிய சொற்களும் உவமம் உவமை ஆகிய வடிவத்தைப் பெற்றுப் பிழையற்ற வழக்காக எண்ணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்கிறார் (மு. வரதராசன் 'அணி இலக்கணம்' Prof. Sundarampillai Commemoration Volume P. 228) 'உபமா' என்னும் சொல்லினின்றும் தோன்றியது என்பதைவிட ஒப்புமை என்ற சொல்லின் வழியாகப் பிறந்தது என்பதுவே கொள்ளத்தக்கது எனலாம்.

உவமை ஓர் அளவை

உவமை அணியின் கூறு என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் தாம் கூற விரும்பும் கருத்திற்காகப் பயன்படுத்தும் ஒரு புலப்பாட்டு நெறி என முன்னையோர் கொண்டனர் போலும். பொருளின் உண்மைத் தன்மையை அறிவதற்கு உவமை அளவைகள் பயன்பட்டன.

> " காண்டல் கருதல் உவமம் ஆகமம்
> ஆண்டைய அருத்தா பத்தியோடு – இயல்பு
> ஐதிகம் அபாவம் மீட்சி ஒழிவறிவு
> எய்தியுண்டாம் நெறி என்றிவை தம்மால்
> பொருளின் உண்மை புலங்கொள வேண்டும் "

என்று மணிமேகலை (27:9 - 13) கூறும். அளவையிலக்கணம் கண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கமும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறுவது காண்க (அளவை 1). உவமையின் பயன் குறித்து எண்ணிய உரையாசிரியர்களும் இருவகைக்

கோட்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளனர். (1) உவமையால் புலன் அல்லாதன புலனாதலும், அலங்காரமாகிக் கேட்பார்க்கு இன்பம் பயத்தலும் இதன் பயன்கள் என்பர். எனவே, உவமை பொருளை விளக்குதற்குப் பயன்பட்ட அளவையாயும் விளங்கியது ; மொழியின் முருகியலை உணர்த்தும் அணியாகவும் விளங்கியது என்பது புலனாகும்.

அணியின் தொன்மை

தொல்காப்பியருக்கு முன்னரேயே அணி பற்றிய சிந்தனைகள் இருந்திருக்கக்கூடும் என்பதற்கு அணி இலக்கண மரபுகளைக் கூறும் நூற்பாக்களே 'என்ப' 'மொழிப' எனச் சுட்டுவதைச் சான்று கூறலாம் (தொல். உவம். 2, 4, 24,). வடமொழியில் ரிக் வேதத்தில் சொல்லை அழகுபடுத்திக் கூறும் நெறிகளை ஓசையணிகள் (சப்தம்) பொருளணிகள் (அர்த்தம்) எனப் பாகுபடுத்தியுரைப்பதைக் காட்டுவர். பறவைகளை வீழ்த்திய போது எழுந்த மன உணர்ச்சியை வால்மீகி முனிவர் உணர்த்திய திறமே அணியலங்கார ஆய்விற்கு வழிகோலியது என்பர். யாஸ்கர் உவமையணியின் சொற்களையும் தொகுத்துக் காட்டியுள்ளார். பாணினியும் உவமையின் உறுப்புகளைப் பாகுபடுத்திக் காட்டுகின்றார். இச்செய்திகள் அனைத்தும் மொழிமரபில் நீண்ட காலம் விளங்கிவரும் அணியின் தொன்மையைக் காட்டுவனவாகும்.

அணி மரபு

இடைக்காலத்தே வடமொழியில் தாக்குதலால் அணியிலக்கணம் வகுக்க முனைந்த பலரும் தமிழின் மரபிற்கு ஏற்றவாறு அணியிலக்கணம் வகுக்காது வடநூற் கருத்துக்களை அவ்வாறே தமிழிலும் தந்தனர். எனவே, தமிழ் இலக்கிய மரபோடு இவ்வணியிலக்கண நூல்கள் பொருந்தி வரவில்லை. சான்றாக வீரசோழியம், தண்டியலங்காரம், மாறனலங்காரம் முதலாய நூல்களைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ் மரபிற்கு ஏற்றவாறு அணியிலக்கணத்தை அமைத்துக் கொள்ள முடியாததால் இந்நூலில் காணலாகும் பல மேற்கோள் செய்யுட்களையும் ஆசிரியரே படைத்துக்கொள்ள நேர்ந்தமை இதனை நன்கு வலியுறுத்தும். உவமையொன்றினையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் நெறியினின்றும் பிறழ்ந்து காலப் போக்கில் பலநூறு அணிகளைக் கொண்டதாக இவை அமைந்தன அணி வளர்ச்சிப் போக்கினைப் பின்வருமாறு அமைத்துக் காட்டலாம்.

எண்	நூல்	காலம்	அணிகள் பொருள்	சொல்
1.	தொல்காப்பியம்	கி. மு. 3 அல்லது 4	உவமை, மெய்ப்பாடு	
2.	வீரசோழியம்	கி. பி. 11	35	7
3.	தண்டியலங்காரம்	கி. பி. 12	35	2
4.	மாறனலங்காரம்	கி. பி. 16	64	2
5.	இலக்கண விளக்கம்	கி. பி. 17	35	2
6.	தொன்னூல் விளக்கம்	கி. பி. 18	30	30
7.	முத்துவீரியம்	கி. பி. 19	58	14
8.	சுவாமிநாதம்	,,	31	23
9.	சந்திராலோகம்	,,	100	2
10.	குவலாயநந்தம்	,,	120	—

சுவையணி

இவற்றுள்ளும் தொல்காப்பியர் தனியே ஓர் இயலாக அமைத்த மெய்ப்பாட்டியலைப் பின்னர் வந்த அணி நூலார் சுவையணிஎனச்சுருக்கி அமைத்தமை கருதுதற்குரியது. பலவகை அணிகளுக்குள்ளே ஒன்றாக இதனைச் சுருக்கி அமைத்தது குறித்துப் பேராசிரியர் மு. வ. அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுவர் ''மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியனார் மெய்ப்பாட்டியல் என்று தனியே ஓர் இயல் வகுத்து அதன் பல்வகைப் பாகுபாடுகளையும் தெளிவாகக் கூறியிருக்க, இடைக்கால அணியிலக்கண நூலார் அவை அனைத்தையும் ஒருசிறிதும் விளக்காமல் அதற்கு நேர்மாறாகச் சுவையணி என்ற ஒருசிறு அணியாக அடக்கிச் சுருக்கிக் கூறியதேயாகும்''. இக்கருத்தினால் முறையாகப் பிற்காலத்தே வளர்ந்து விளங்கியிருக்க வேண்டிய மெய்ப்பாட்டியல் கோட்பாடு இடைக்காலத்தே குன்றியமை புலனாகின்றது. சுவை பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தமிழியல் ஆய்வில் இன்னும் சரியாக நிகழ்த்தப்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சீவகசிந்தாமணியின் சுவை பற்றிய ஆராய்ச்சியை அறிஞர் வேங்கடராசுலு ரெட்டியார் அவர்கள் விரிவாக

எழுதிருப்பதாகவும் ஆனால் அவை இன்னும் முழுமையும் வெளி வராமல் இருப்பதாகவும் கூறுவர். இவற்றுள் சில கட்டுரைகள் ஞானசம்பந்தம் இதழில் வந்துள்ளன என்பர். (ம. ரா. போ. குரு சாமி, தமிழ் நூல்களின் குறிப்புப் பொருள்: பக். viii).

கலித்தொகைக்கு உரைகண்ட நச்சினார்க்கினியரின் மெய் பாட்டுச் சிந்தனைகள் அந்நூல் முழுவதும் பொதிந்துள்ளதை உரையாசிரியரின் நுட்பத்தால் உரைமுடிகின்றது. தொகாப்பியத் திற்கு இவ்வியலுக்கு நச்சரின் உரை கிட்டாத நிலையில் இச் சிந்தனைகள் குறித்து மேலும் ஆராய்வது மெய்ப்பாட்டு அணியியலின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிவதாகும் (காண்க: இ. சுந்தரமூர்த்தி, நச்சினார்க்கினியரின் மெய்ப்பாட்டுச் சிந்தனை கள், ஆய்வுக்கோவை). கவிதைக்கு மிக இன்றியமையாததான இம்மெய்ப்பாட்டியலைத் தொல்காப்பியர் உவமவியலுக்கு முன் வைத்துப்போற்றினர். சுவையுணர்வு பாடல்களுக்கு உயிர்நாடி போன்றது. சிறப்பாகக் கூத்து நூலிலும் நாடக நூலிலும் இவ் வணியை நன்கு போற்றினர். ஆனால் பிற்காலத்திய அணி நூலார் சுருங்க உரைத்தனர். வடநூலார் 'ரசம்' எனப் போற்றியுரைக்கும் இதனை மிகச்சுருக்கமான அளவில் தமிழ் அணிநூல்கள் உரைத்தமை குறித்து ஆராய்தல் வேண்டும். மெய்ப்பாட்டியலையும் வடநூலாரின் ரஸக்கோட்பாட்டினையும் இணைத்து ஆராய்வது அணியிலக்கண ஆராய்ச்சியில் சில புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்பது திண்ணம். இதுகுறித்துப் பேராசிரியர் பெ. திருஞானசம்பந்தம் அவர்களின் ஆய்வுக்கட்டுரை பெரிதும் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றாகும் (A Study of Rasa-Tolkappiyar and Bharata, Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies 1966, Vol. II).

சொல்லணி

அணிகளுள் பிற்காலத்தே பெருவளர்ச்சியுற்று விளங்கியது சொல்லணியாகும். ஆனால் சொல்விளையாட்டுகள் பொருந்திய இம்மரபு இக்காலத்தே பெரும் வீழ்ச்சியுற்றது என்றே கூறலாம். தண்டியலங்காரம் மாறனலங்காரம் முதலிய அணி நூல்கள் விளக்கியுரைக்கும் கோமூத்திரி, கூடசதுக்கம் முதலிய சித்திர கவிகள் வழக்கிழந்தன. தொன்னூல் விளக்கம் என்னும் நூலினையாத்த வீரமாமுனிவர் இவற்றையெல்லாம் வழக்காற்றில் வழங்காச் சொல்லணிகள் (நூ. 324 உரை) என்றே குறிப்பிடுவது

உளங்கொளத்தக்கது. அணியதிகாரத்தில் சில அணிகளை விலக்கி உரைத்திருப்பதும் எண்ணுதற்குரியதாகும்.

தொன்னூல் விளக்கமும், முத்துவீரியமும் முதலில் சொல்லணியையும், பின்னர் பொருளணியையும் விரித்துரைக்கின்றது. வேண்டாத அளவிற்குப் பிற்காலத்தே இவ்வகை அணிகளை அணிநூலார் விரித்துரைத்துள்ளனர். இவ்வணிகளின் பெருக்கத்தை ஆராயும் போது நமக்குப் பல செய்திகள் தெரியவருகின்றன. சிலர் அணிகளைப் பெருக்கியும் சுருக்கியும் உரைத்துள்ளனர். தண்டியலங்காரம் கூறிய 35 பொருளணிகள் மாறனில் 32 ஆகவும் சந்திராலோகத்தில் 100 அணிகளாகவும் குவலயாநந்தத்தில் 120 ஆகவும் விரிகின்றன.

தண்டியாசிரியர் கூறிய நுட்பம் என்னும் அலங்காரம் 'பரிகரத்துள்' அடங்குதலால் அதைக் குறைத்தார். சொல்லிலக்கணத்திலும், பொருளணியிலும், புறத்திணையியலில் கூறியுள்ளதுமான மற்ற அணி நூல்களில் கூறப்படாதவையுமாகிய 'பட்டுவில்' 'இறைச்சிப் பொருள்கோள்', 'பொருண்மொழி' என்னும் மூன்றையும் செய்யுட்கு அணி செய்தலால் இவற்றையும் அணியுடன் சேர்த்து மிகுத்தார். வகை முதலடுக்கு, இணையெதுகை, உபாயம், உறுசுவை, புகழ்வதினிகழ்தல் முதலியனவும் அழகு தருவதாயிருத்தலாலும் இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயங்கும் முறையாலும் இவற்றையும் அணிவகையாக விரித்துரைத்தார். தண்டியாசிரியர் உவம விரியுள் சேர்த்தும், ஏனையோர் வேறு வேறாக இனைத்துமிருக்கின்ற ஐயம், தெரிதருதேற்றம், பொதுநீங்குவமை என்பவற்றுள் ஐயத்தையும், தெரிதருதேற்றத்தையும் பிறிதோரணியாக்கிக் கூறியுள்ளார். தன் கோட்கூறுலென்னும் உத்தியானும், தன்குறியிடுதல் என்னும் உத்தியானும், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறி முடிக்கும் வழிநூலிலக்கணம் பற்றியே இவர் இவ்வாறெல்லாம் விரித்துரைப்பர் என்று கருதுவர் (மாறனலங்காரம், முன்னுரை, பக். 13).

உவமையும் பிற அணிகளும்

தொல்காப்பியர் கூறிய உவமை பிற்காலத்தே வளர்ந்த நிலையை ஆராயும்போது அவ்வுவமையினுள்ளே ஏனைய அணிகளை அமைத்துக்காட்ட முடிகின்றது.

தொல்	தண்டி
வினை பயன் மெய் உரு (1)	பண்பு, தொழில், பயன் பண்பினுள் மெய்யும் உருவும் அடங்கும் (30)
சுட்டிக் கூறா உவமம் (7)	தொகையுவமம் (31)
பொருளே உவமம் செய்தனர் மொழியிலும் மருளறு சிறப்பின் அஃது உவமமாகும் (9)	விபரீத உவமை (31)
உவமப்போலி (24)	ஒட்டணி (51)
வேறுபட வந்த உவமத் தோற்றம் (32)	உவமையின் வகை (31)
தடுமாறுவமம் (35)	ஐயவுவமை, இதரவுவமை (31)
அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே (36)	சந்தான உவமை (38)
நிரனிறுத்தமைத்தல் நிரனிறை (37)	நிரனிறையணி (66)

எனவே தொல்காப்பியர் புலப்பாட்டு நெறியாகக் கருதும் உவமையே காலந்தோறும் பல்வேறு அணிகளாக விளங்கின என்பது போதரும். அவ்வாறே 'வேறுபடல்' என்பதற்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கங்களே பிற்காலத்தே உவமைகளாகத் தோற்றம் கொண்டன என்பதை தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு ம. நா. சோமசுந்தரம்பிள்ளை எழுதிய குறிப்புரைகள் நன்கு விளக்கும்.

'வேறுபடல்' என்பதற்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கமும் அதற்கு இணையான உவமைகளும் வருமாறு :

1.	உவமைக்கும் பொருளுக்கும் ஒப்புமை மாறுபடக்கூறுதல்	விரியுவமை
2.	ஒப்புமை மறுத்துப் பொருளை நாட்டிக் கூறுதல்	உண்மையுவமை
3.	ஒப்புமை மறுத்த வழிப்பிறிதோருவமை நாட்டுதல்	மறுபொருளுவமை

4	உவமையும் பொருளும் முற்கூறி நிறீஇப் பின்னர் மற்றைய ஒவ்வாவென்றல்	தடையுவமை
5.	உவமைக்கு இருகுணங்கொடுத்துப் பொருளினை வாளாது கூறுங்கால் உவமையினை இரண்டாக்கி ஒன்றற்குக் கூறிய அடை ஒன்றற்குக் கூறாது கூறுதல்	உம்மையுவமை
6.	ஒப்புமை குறைவுபட உவமித்து மற்றொரு குணங்கொடுத்து நிரப்புதல்	இசையுவமை
7.	ஒவ்வாக் கருத்தினால் ஒப்புமை கோடல்	கருத்துவமை
8.	உவமத்தற்கன்றி உவமத்திற்கு ஏதுவாகிய பொருட்குச் சில அடை கூறி அவ்வடையானே உவமிக்கப்படும் பொருளைச் சிறப்பித்தல்	மோகவுவமை
9.	உவமானத்தினே உவமேயமாக்கியும் அது விலக்கியும் கூறுதல்	விலக்குவமை
10.	இரண்டு பொருளானே வெவ்வேறு கூறியவழி ஒன்று ஒன்றற்கு உவமையென்பது கொள்ள வைத்தல்	வேற்றுப் பொருள் வைப்பு

மேற்கூறிய கருத்துக்களினால் தொல்காப்பியர் உவமையைப் புலப்பாட்டு நெறியாகவே கொண்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. பேராசிரியர் உவமத் தோற்றம் என்பதற்குத் தரும் விளக்கம் எண்ணத்தக்கது 'உவமத்தை அணி என்றல் கூடாது. சாத்தனிடமிருந்து அவன் அணியும் அணிகளைப் பிரித்துக் காண்பது போலப் பாடல்களிலிருந்து உவமத்தைப் பிரித்துக் காண்டல் இயலாது ஆகலான்' என்னும் அவர் தரும் விளக்கம் தொல்காப்பியர் காலத்தே உவமம் புலப்பாட்டு நெறிகளுள்

ஒன்றாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது எனலாம்.

தொல்காப்பியர் உவமையைப் பொருள் புலப்படுத்தும் நெறியாகக் கொண்டதைப்போலவே உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகியவற்றையும் ஒரு சிறப்புமிக்க கூறாகவே எடுத்துரைத்தார். ஆனால் பிற்காலத்தே ஏனைய அணிகள் பெருவிளக்கம் பெற்றது. போலவே உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகியவற்றை அணிநூலார் போற்றியுரைக்கவில்லை. குறிப்புப்பொருள் கூறும் இவ் விலக்கணத்தைப் பின்னையோர் போற்றி யுரைக்காதது குறித்து மு. வ. பின்வருமாறு குறிப்பார்.

> "இடைக்காலத்தில் தமிழில் இலக்கணச் செல்வத்தை
> வளர்த்துத் தொண்டாற்ற முனைந்தவர்கள் இந்தக்
> குறிப்புப் பொருள்பற்றி விளக்கி எழுதியிருந்தால் அது
> பயன்மிகுந்த தொண்டாக விளங்கியிருக்கும்.
> ...அவர்களின் தொண்டு தக்க வகையில் அமைந்திருப்
> பின் இன்று வடமொழி மாணவர் ரசமும் தொனியும்
> பற்றிப் பல நூல்களின் துணைகொண்டு ஆய்ந்து
> மகிழ்தல் போல், தமிழ் மாணவர்கள் சுவையும் குறிப்பும்
> (மெய்ப்பாடும் இறைச்சியும்) பற்றி விரிவாக
> ஆராய்ந்து மகிழ வாய்ப்பும் அமைந்திருக்கும்"

(Prof P. Sundaram Pillai Commemoration
Volume: 1957)

அணியிலக்கண வரலாற்றில் உள்ளுறை, இறைச்சி குறித்துக் காலந்தோறும் பல்வேறு ஆய்வுரைகள் தோன்றியுள்ளன. உரையாசிரியர்களின் சிந்தனைப் போக்குகளும் பல்வேறுபட்ட வகையினதாக விளக்குகின்றன. தொல்காப்பியர் சொற்களின் பொருண்மை உணர்த்தும் நெறி குறித்து எடுத்துரைக்கும்போது அவை வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் இருவகை நெறியில் உணர்த்தும் என்பார். (சொல். பெயரியல் 3). இவற்றின் வளர்ச்சி நிலையே உள்ளுறையும், இறைச்சியும் எனலாம். கால வளர்ச்சியில் சொல் தனக்குரிய ஒரு பொருளையேயன்றி வேறு பொருளையும் உணர்த்தும். இதனை வடநூலார் 'தொனி' என மிகவும் போற்றியுரைத்து இலக்கணம் செய்துள்ளனர். காப்பியத் திற்கு உயிர்நாடியே இக்குறிப்புப் பொருள் என்பர் (விளங்கியம்).

"உடனுறை உவமம் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்
கெடவரும் மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரையாசிரியர்கள் தந்த விளக்கங்களிதாம் ஆய்வுலகில் பல்வேறு சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்தன. 'உட்புறத்திருப்பது உள்ளுறை' எனவும் 'புறத்திற் கிடப்பது இறைச்சி' எனவும் இதனை மிக எளிமையாக்கிக் கூறுவார் அறிஞர் எஸ். கே. இராமராசன் (தமிழ்நூல்களில் குறிப்புப் பொருள் தந்துரை). இதனைப் பிரிதொரு நூலுக்கு வழங்கிய முன்னுரையாலும் அறிய முடியும்.

"வெளிப் படத் தெரியும் மெய்ப்பாட்டினையும்
ஒளித்தவண் மணக்கும் உள்ளுரைத் திறனையும்
கவிதைக் கப்பால் காணும் பொருளையும்
கண்டு சுவைத்தல் கற்றவர் கடனே!

முத்தினில் ஒளிபோல் முகிழ்த்தசொற் பொருளையும்
மலரினில் மனம்போல் வயங்கும் உள்ளுறையையும்
மணியினில் ஒளிபோல் மருவும் தொனியையும்
கரும்பினுட் சுவைபோல் கலந்தலட் சியத்தையும்
கண்டும் நோக்கியும் கணித்துப் பார்த்தும்
தேறுதல் கடினம்! செப்புதல் அரிதே!

(மு. மு. இஸ்மாயில் : மும்மடங்கு பொழிந்தன—நூல் முன்னுரை)

உள்ளுறை, இறைச்சி குறித்த ஆய்வுச் சிக்கல்களைத் தெளிவு படுத்தியவற்றுள், தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப்பொருள் என்னும் நூலும் (ம. ரா. போ. குருசாமி) குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இயற்கைக் காட்சி வருணிப்பதைப் போலக் காட்டி, நுட்பமான கருத்தினைக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்ற இலக்கிய உத்திகளே உள்ளுறையும் இறைச்சியும் என்ற அளவிலே நிறுத்திவிட்டால் சிக்கல் எதுவும் இல்லை. ஆயின் உள்ளுறையில் வரும் இயற்கைக் காட்சிக்கும் இறைச்சியில் வரும் இயற்கைக் காட்சிக்கும் வேற்றுமை என்ன என்னும் எண்ணம் எழும்போதுதான் சிக்கல் எழுகின்றது. இச்சிக்கலுக்குரிய தீர்வினை உரையாசிரியர்கள் தொடங்கி இக்காலத் திறனாய்வாளர் வரை பலரும் ஆய்ந்துள்ளனர். ஆனாலும் ஒரு முடிந்த முடிபினுக்கு இன்னும் வரவில்லை என்பதனை மனத்துள் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் காலந்தோறும் இச்சிக்கல் பற்றிய ஆய்வுரைகள் இப்பொருளின் நுட்பத்தைக் காட்டும்.

"உள்ளுறையுவமமாவது — ஒருவர், தாம் கூறக்கருதிய பொருள் 'இதனோடு ஒத்து முடித்தல்வேண்டும்' என்று உட்கொண்டு அதற்கு வேண்டுபவற்றை (கருப்பொருளாக) உள்ளுறுத்தக் கூறுவது. உள்ளுறையுவமம் கருப்பொருள்களுள் தெய்வம் ஒழிந்த பிறபொருள் நிலமாக வரும்; இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென உள்ளுறுத்துரைப்பது என்றதனால் உள்ளுறையானன்றி ஆண்டைப் பொருள் முற்றுப்பெறாது".

"இறைச்சியாவது - சொற்பொருளுக்குப் புறத்தாயிருக்கும் பொருள் என்பது ... அஃதாவது சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே தோன்றும் குறிப்புப்பொருள் இறைச்சி என்பதும் சொற்பொருட்குப் புறத்தே பின்னும் ஒருபொருள் தோன்றுதல் யாங்கனம் கூடும் எனின், மணியடித்தால் மணியோசையின்பின் நுட்பமாகிய தோரோசை உண்டாதல் போல, கூடும் என்க"

(ரா. வேங்கடராசுலு ரெட்டியார் :
தமிழ்ப்பொழில் :1938)

எனும் மேற்கோள்களைக் காட்டி அவற்றின் வழியே அமைதி காண்பர். இங்ஙனம் இப்பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்றும் தொடர்ந்து வருவது அதன் நுட்பத்தையும் சிக்கலையும் காட்டும்.

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறியவற்றால்,

அணி நூல்களின் தோற்றம் தொல்காப்பிய நெறியினின்றும் மாறி வளர்ந்த போக்கினைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. பொருள் புலப்பாட்டு நெறியினின்றும் மாறி வெறும் அலங்கார நிலைக்குச் சென்றதால் சொல்லணிகள் முதலாயின காலப் போக்கில் வழக்கு வீழ்ந்தன என்பதும் தெளிவாகும். உவமை எனும் சொல்லாட்சியின் நிலை குறித்தும் காணப்பெற்றது.

முன்னையோர் போற்றி வளர்த்த 'சுவையணி' பிற்காலத்தே போற்றுவாரின்மையினால் வடநூலார் இன்று பெற்று விளங்கும் 'ரஸம்' கோட்பாடு விரிவாக வளர்ச்சி பெறவில்லை.

உள்ளுறை இறைச்சி ஆகிய தொல்காப்பியரின் சிந்தனையும் நன்கு போற்றிப் பாதுகாக்கப் பெறவில்லை. வடமொழியில் 'தொனி' இலக்கணம் வளர்ச்சிபெற்ற அளவிற்கு இச்சிந்தனை மேலும் தமிழ் நூல்களில் இலக்கண நெறிகளாகக் கொள்ளப் பெறவில்லை. இவைபற்றி இன்னும் ஆராய்வதற்குரிய காலங்கள் நிறையவுள்ளன என்பதனை ஆய்வாளர் மனத்தில் நிறுத்தி மேலும் ஆய்ந்து 'அணியை' அணிபெறச் செய்வார்களாக.

பயன்பட்ட அணி நூல்கள்

அணியிலக்கணம், விசாகப்பெருமாளையர், கழகம், 1970.

அறுவகை இலக்கணம், தண்டபாணி சுவாமிகள், பேரூர்த் தமிழ்க்கல்லூரி, 1978.

இலக்கண விளக்கம், வைத்தியநாத தேசிகர், தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு, 1889.

உவமான சங்கிரகம், இ. சுந்தரமூர்த்தி, சென்னை, 1981.

குவலயாநந்தம், சங்கர நாராயண சாஸ்திரிகள் (மொ. பெ.), சென்னை, 1895.

சந்திராலோகம், முத்துச்சாமி ஐயங்கார், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், 1989.

சுவாமிநாதம், செ. வை. சண்முகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1975.

தண்டியலங்காரம், கு. சுந்தரமூர்த்தி, திருவிடைமருதூர், 1967.

தண்டியலங்காரசாரம், தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாசராகசாரியன், 1889.

தண்டியலங்கார வினா - விடை, வ. தங்கையா நாடார், பாளையங்கோட்டை, 1953.

தொல்காப்பியம், பொருள் — பேராசிரியம், கனகசபாபதிப் பிள்ளைப் பதிப்பு, 1935.

தொன்னூல் விளக்கம், வீரமாமுனிவர், சென்னை, 1891.

தொனிவிளக்கு, பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, திருச்சி 1944.

மாறனலங்காரம், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர், மதுரை, 1889.

முத்துவீரியம், முத்துவீர உபாத்தியாயர், சென்னை, 1929.
வீரசோழியம், கா. ர கோவிந்தராச முதலியார் பதிப்பு, கழகம், 1970.

பிற

குருசாமி, ம. ரா. போ., தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள், கோவை, 1980.

சுந்தரமூர்த்தி, இ., திருக்குறள் அணிநலம், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை, 1971.

Sankaran, *Some Aspects of Literary Criticism in Sanskrit or the theories of Rasaau Dhvani*, University of Madras, 1973.

Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Vol. I, IATR, 1969.

Prof. P. Sundaram Pillai Commemoration Volume, 1957.

ஏபிரகாமும் சிறுத்தொண்டரும்

நா. ஆறுமுகம்
இணைப்பேராசிரியர்
தமிழியல் துறை
புதுவைப் பல்கலைக் கழகம்
புதுச்சேரி.

'ஒருவனே தேவன்' என்னும் கடவுட் கொள்கையை உலகுக்கு உணர்த்திய உரைத்த உத்தம ஞானி நபி இபுறாகீம் (ஏபிரகாம்) ஆவார். யூத, கிருத்தவ, இசுலாமியப் பெருமக்களால் 'ஏபிரகாம்' என்று அழைக்கப்படும் இவர், ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஈராக் நாட்டில் தோன்றியவர்.

ஏபிரகாம் தோன்றிய காலத்தில் ஈராக் நாட்டில் அறியாமையிருள் மண்டிக் கிடந்தது. கண்மூடிப் பழக்கம் மண்டிக் கிடந்தது. கடுமையாகவும் கொடுமையாகவும் உருவ வழிபாடு போற்றப்பட்டது. மாந்த உயிர்களையே கடவுள் உருவத்திற்குப் பலி கொடுக்கும் பழக்கம் இருந்தது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஈராக் நாட்டில் புகழ்பெற்ற குருமார் குடும்பத்தில் தோன்றினார் ஏபிரகாம். 'நானே கடவுள், என்னையே மக்கள் வணங்க வேண்டும்' என்று ஆணையிட்ட மன்னர்கள், 'இரண்யத்தனம்' செய்து வந்தனர்; குருமார்களும் இதற்குத் துணை நின்றதோடு பல கொடுமைகளைச் செய்வதன் மூலம் மக்களுக்குத் தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும் கொடுத்து வந்தனர். இவைகளைக் கண்ட இபுராகிம் நபி அவர்களின் உள்ளம் வேதனைப்பட்டது. கடவுளின் பெயரால் இழைக்கப்பட்டு வந்த கொடுமைகளை வன்மையாகக் கண்டித்தார். அதனால் ஆட்சி செய்து வந்த மன்னர்களின் பகைக்கும் குருமார்களின் வெறுப்புக்கும் ஆளாயினர். ஆனால் அவர் எதற்கும் அஞ்சவில்லை. அஞ்சாமை ஆழ்ந்த அறிவுக் கூர்மையைத் தந்தது.

'என்னுடைய வாழ்வும் சாவும் எவருடைய கையில் உள்ளனவோ அவரே என் கடவுள்' என அறிவுறுத்தினார். மன்னனையும் மதத் தலைவர்களான குருமார்களையும் எதிர்த்ததால் தந்தையால் வீட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டார்.

அரசனால் பல்வேறு அவலங்களுக்கு ஆளானார். ஆனாலும் ' ஒரே இறைவன் ' என்னும் தத்துவத்தில் நம்பிக்கை இழக்க வில்லை இபுராகிம்.

" ஆண்டவனால் படைக்கப் பட்டவைகளும்
மனிதனால் உருவாக்கப் பட்டவைகளும்
வணங்குவதற்கு உரியவை அல்ல.
அனைத்தையும் படைத்த ஆண்டவன் ஒருவன் மட்டுமே
வணங்குதற் குரியவன் "

என்னும் கருத்தை மக்களிடையே துணிவாக எடுத்து முழங்கி வந்தார். இதற்காக அடுக்கடுக்கான துன்பங்களை அனுபவித் தார். இறுதியில் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினார்; தன் மனைவியோடு ஊர் ஊராகச் சுற்றி அலைந்து திரிந்தார்; அப்போதும் ' ஒரே இறைவன் ' தத்துவத்தைக் கைவிடாது போற்றிப் போதித்து வந்தார்.

இத்தூய இறைபணியில் ஈடுபட்ட இபுராகிம் தம் இளமைக் காலம் முழுவதையும் செலவிட்டு முதுமையின் எல்லைக் கோடான எண்பது வயதை அடைந்தார். மகப்பேறு வாய்க்கப் பெறாத தம் வாழ்க்கையைக் கண்டு மயங்கினார். தமக்குப் பின்னால் தம்முடைய உயிரினும் மேலான ஓரிறைக் கொள்கை இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த ' வாரிசு ' எவரும் இல்லையே என்று கவலைமிகக் கொண்டார். கண்ணீர் விட்டு இறைவனிடம் முறையிட்டார்.

இறைவனின் கருணையினால் எண்பது வயதைக் கடந்த முதுமையில் இபுராகிம் அவர்களின் மனைவிக்கு குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த மகனுக்கு இஸ்மாயில் என்று பெயரிட்டார். வளர்ந்த மகன் பிள்ளைப் பிராயத்தை அடைந்தபோது இபுராகிம் நபியின் மகிழ்ச்சிக்கு ஒருநாள் பெரும் சோதனை ஏற்பட்டது.

தன் மகன் இஸ்மாயீலைத் தானே இறைவனுக்குப் பலியிடுவது போல் இபுராகிம் நபி கனவு கண்டார். அக்கனவை ஆண்டவனின் ஆணையாகவே கருதி, தம் மனைவியிடமும் மகனிடமும் கூறினார். தாயும் பிள்ளையும் அதனை ஆண்டவனின் கட்டளையாகவே ஏற்றனர்.

கனவை அறிந்த சிறுவன் இஸ்மாயில், தந்தையாரை நோக்கி, ''இறைவனின் நாட்டப்படியே என்னை உங்கள் கையால் அறுத்துப் பலியிடுங்கள்; நான் பொறுமையாக இருப்பேன்'' என்று தன் தந்தையாருக்குத் தைரியம் கூறித் தன் முழு இசைவையும் தெரிவித்தான்.

இபுராகிம் தம் மகன் இஸ்மாயிலைப் பலியிடப் போகும்போது, ஆண்டவனே அப்பலியைத் தடுத்து நிறுத்தி, அதற்குப் பதிலாக ஓர் ஆட்டைப் பலியிடுமாறு பணித்தான்.

இறைவனுக்காகத் தன் உயிரையே உவப்போடு தரத் துணிந்த இத்தியாகச் செயலை நினைவுகூரும் திருநாளாகத்தான் 'ஈதுல் அல்ஹா' என்னும் தியாகத் திருநாள் உலக முசுலிம் மக்களால் ஆண்டுதொறும் கொண்டாடப்படுகிறது.

இந்நாள் 'ஹஜ்' பெருநாளாகவும் அமைந்துள்ளது. உலக மக்கள் அனைவரும் உருவமற்ற ஒரே இறைவனை வணங்குவதற்கென உலகில் முதன்முதலாகக் கட்டப்பட்டது, மக்காவிலுள்ள கஃபா என்னும் இறையில்லமாகும். இபுராகிம் நபி அவர்களும் அவர்தம் மகனார் இஸ்மாயீல் அவர்களும் அந்தக் கஃபா என்னும் இறையில்லத்தைப் புதுப்பித்துக் கட்டி உலகெங்கும் வாழும் இறையடியார்கள் இறைவன் பெயரால் கஃபா இறையில்லத்தில் கூடி 'ஒரே இறைவன்' என்னும் உன்னதக் கொள்கையைச் செயல் வடிவில் நிறைவேற்ற 'ஹஜ்' செய்ய வருமாறு அழைப்பு விடுத்தனர். ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு இப்ராகிம் அவர்களால் விடுக்கப்பட்ட அழைப்பை இறையடியார்கள் ஏற்று இன்றும் அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள்.

மக்கா நகரின் மையப் பகுதியில் அமைந்துள்ள கஃபா இறையில்லம், முதல் மனிதரான ஆதாம், இறைவணக்கம் செய்வதற்கென அமைக்கப்பட்டது. பின் தியாகசீலர் இபுராகிம், நபிகள் நாயகம் போன்றவர்களால் புதுப்பித்துக் கட்டப் பட்டதாகும்.

கஃபா என்னும் அரபுச் சொல்லுக்கு 'வட்டவடிவம்' 'சதுரம்' என்னும் பொருள்களுண்டு. வட்ட வடிவிலான பரந்த வெளியில் சதுர வடிவில் அமைந்துள்ள கட்டடமே கஃபா என்னும் இறை யில்லமாகும். அரசனாயினும் ஆண்டியாயினும் கஃபாவில், எஹ்ராம் உடை (தைக்கப்படாத இருதுண்டு துணிகள்) யணிந்து

முஸ்லிம்கள் அனைவரும் "லப்பைக்க அல்லா. ஹிம்ம லப்பைக்" என முழங்குகிறார்கள் (இறைவா இதோ உன் ஆணைக்கிணங்க வந்து விட்டேன் என்பது பொருள்) இறைவன் முன் அனைவரும் சமம் என்னும் நம்பிக்கையைப் பெறுகிறார்கள்! இது எபிரகாம் வரலாறு!

காவேரித் திருநாட்டு வளங்காட்டுஞ் செங்காட்டங்குடியில் தோன்றிய பரஞ்சோதியார் ஆயுள் வேதக் கலையும் அலகில் வடநூற்கலையும் தூய படைக்கலத் தொழிலும் நிரம்பப் பயின்றவர்; பயின்றவற்றால் பெருகு செல்வங்களைச் சிவன் கழலிற்கென்று கொள்ளும் உணர்வினர்; பல்லவ (நரசிம்மவர்மன்) மன்னவன்பால் அணுக்கராய் வடபுலத்து வாதாவித் தொன்னகரைத் துகளாக்கிப் பன்மணியும் நிதிக்குவையும் தந்து சிறப்புற்றவர். திருவெண்காட்டு நங்கை என்னும் காதல் மனைவியோடு அடியாரை நாடோறும் திருவமுது முன்னூட்டிப் பின் உண்ணும் நியதியைக் கொண்டு வாழ்ந்தார். சிவனடியாரை வழிபட்டபோது அவர் முன்பு மிகச் சிறியராய் விளங்கியதனால் சிறுத்தொண்டர் எனும் பெயர் பெற்றார். சிவபெருமான் திருவருளால் அவருக்கு மகனாகத் தோன்றிய சீராள தேவரைச் சிறப்புடன் வளர்த்துச் சிறுவர் பள்ளியில் சேர்த்தனர். அப்போது அவரில்லம் வந்த திருஞானசம்பந்தரால் திருப்பதிகத்தினில் வைத்துச் சிறப்பிக்கப் பெற்றார் சிறுத்தொண்டர். அந்நிலையில் சிறுத்தொண்டருடைய அன்பு நுகர்ந்தருளுதற்குச் சிவபெருமான் வயிரவராய்ச் செங்காட்டங்குடி சேர்ந்தார். சிறுத்தொண்டர் அமுது செய்விக்கும் அடியாரைத் தேடி வெளியே சென்றிருந்தார்.

அவர் மனைவி திருவெண்காட்டம்மையிடம் "உத்திராபதியுள்ளோம், கணவரில்லாத வீட்டில் இரோம், இவ்வூரிலுள்ள கணபதீச்சரத்தில் இருக்கின்றோம்" என்று கூறிச் சென்றார்! செய்தி அறிந்த சிறுத்தொண்டர் வயிரவரிடம் சென்று அமுதுண்ண அழைத்தபோது, வயிரவர் "மூன்று மாதத்திற்கொரு நாள் பசுவீழ்த்திட உண்பது, உரிய நாளும் அதற்கின்று; ஊட்ட அரிதாம் உமக்கு; நாம் உண்ணப்படுக்கும் பசுவும் நரப்பசுவாம். உண்பது அஞ்சு பிராயத்துள்; உறுப்பில் மறுவின்றேல் நல்லது; ஒரு குடிக்கு நல்ல சிறுவன் ஒரு மகனைத், தாதை அரியத் தாய் பிடிக்கும் பொழுதில் தம்மில் மனமுவந்தே, ஏதம் இன்றி அமைத்த கறி, யாம் இட்டு உண்பது" என்றார். இதைக் கேட்ட சிறுத்தொண்டர் 'அடியேனுக்கு இதுவும் அரிதன்று' என வந்து தம் மனைவியிடம் கூறினார். 'அமுது அமைப்போம்'

ஆனால் ஒருவனாகி ஒரு குடிக்கு வரும் சிறுவனைப் பெறுவது எவ்வாறு? என்று கேட்ட மனைவியாரிடம் சிறுத்தொண்டர், ‘தனையன் தன்னைத் தந்தைதாய் அரிவார் இல்லை, ஆதலால் எனை இங்குய்ய நீ பயந்த சீராளன் தன்னை அழைப்போம்’ என்றார் என்று கணவர் கூறவும், அதனுக்கு இசைந்தார் மனைவி; உடனே பள்ளி சென்று அழைத்து வந்த பாலன் சீராளனைத் திருமஞ்சனமாட்டி கோலஞ் செய்து எடுத்துக் கணவரிடம் தந்தார்! அடியாருக்குக் கறியமுதாம். அதனால் எச்சிலாகும் என்று சிறுவனுக்கு முத்தம் தரவில்லையாம்! பிள்ளையைப் பெற்ற தாயார் கலங்கள் கழுவிக்கொண்டு செல்ல, நல்ல மகனை எடுத்து உலகை வென்ற தாதையார் தலையைப் பிடிக்க, விரைந்து தாயர், கிண்கினிக்கால் இரண்டும் மடியின் புடை இடுக்கிக், கனிவாய் மைந்தன் கை இரண்டும் கையாற் பிடிக்கச் சிறுவனும் ‘நனி நீடு உவகை உறுகின்றார்’ என்று மகிழ்ந்து நகை செய்யத், தனிமாமகனைத் தாதையார் கருவி கொண்டு தலையரிவார்.

இருவர் மனமும் பேருவகை எய்தி அரியவினை செய்தார்! தலையின் இறைச்சி அமுதுக்கு ஆகாதென்று கழித்து, மற்றை உறுப்பு இறைச்சியைக் காயம் அரைத்துக் கறி சமைத்துச் சிறுத்தொண்டருக்கு உரைத்தார். சிறுத்தொண்டரும் ‘சிவனடியார் அமுது செய உரைத்தபடியே அமைத்ததற்கு அடையும் இன்பம் முன்னையிலும் ஆர்வம் பெருகிக் களி கூர’ வயிரவரை அழைத்து வந்தார். வந்த வயிரவர் ‘அதுவுங்கூட நாம் உண்பது’ என்று தலை இறைச்சியைக் கேட்கத் தாதியாரான (பணியாளான) சந்தனத்தார் எடுத்துக் கொடுத்தார். மகிழ்ந்த வயிரவர் சிறுத்தொண்டரை நோக்கி ‘நமக்குத் தனியுண்ண ஒண்ணாது’ பாங்கு நின்றார் தனைக் கொணர்வீர்’ என்று அவரையே உடன் உண்ணச் சொன்னார். உண்ணத் தொடங்கிய சிறுத்தொண்டரைப் பார்த்து மகனை அழையும் என்ற வயிரவரை நோக்கி ‘இப்போது உதவான் அவன்’ என்றார்.

“நாம் இங்கு உண்பது அவன் வந்தால், நாடி அழையும்” என, சிறுத்தொண்டரும் புறம்போய் அழைத்தார். ‘செய்ய மணியே சீராளா வாராய்” என்று ஓலமிட, பரமர் அருளால் பள்ளியிலிருந்து ஓடிவருவான் போல் வந்த சீராளனை எடுத்தணைத்துக் கணவனார் கையிற் கொடுத்தார் திருவெண்காட்டம்மை.

(தொடரும்)

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி

தாய் நாற்பது

இராமசாமி கோனார்

20. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாயென்ற — சான்றோராம்
வள்ளுவர் வாய்மொழியை வையத்தீர் ! நன்குணர்ந்து
உள்ளுவீர் தாய்மை உயர்வு.

21. தன்னலம் பாராது தன்சேய் நலந்தேடும்
பொன்னன்ன நற்றாயைப் போற்றியே—நன்மலராம்
சொன்மலர் தூவியவள் சொன்னிற்பார் இல்லத்து
நன்மலராள் வாழ்வாள் நயந்து.

22. பெற்ற பொழுதில் பிறரறியா துள்ளுவக்கும்
நற்றாய் உளங்குளிர நானிலத்தீர் ! — மற்றுமோர்
பேருவகை யூட்டும் பெரியோராய் யாய்போற்றி
சீருலவ வாழ்வீர் சிறந்து.

23. இன்சொல் நிலையமாம் ஈன்றாள் சிலபோழ்து
வன்சொல் வலிந்து வழங்குவதும் — வன்சொலோ !
அல்லும் பகலும் அகலா துணைவளர்த்தாள்
சொல்லமுத மன்றோவச் சொல்.

24. உண்ண வுணரா துறுபசியால் ஓலமிட்டு
எண்ணச் சுழலில் இருந்தேங்கும் — எண்ணம்
உணர்த்த அறியா துருளும் குழவிக்
குணத்தை யுணர்பவளார் கூறு.

25. பெற்றநற் றெய்வங்காண் பேசுமுயர் தெய்வங்காண்
நற்றாய்காண் மேன்மைசால் நல்லறங்கள் — முற்றும்
திரண்ட வடிவங்காண் தீதறியா அன்னைக்
கிரண்டகஞ் செய்யா திரு.

26. மக்கள் சுவையறிந்து மாறாத அன்புடனே
தக்க உணவளிக்குந் தாய் மாண்பு — தொக்க
ஒருங்குறைக்க வேண்டின் உலகமே ஏடாம்
கருங்கடலே மையாகுங் காண்.

27. தம்பொருள் எல்லாமே தம்மக்க ளென்றிருப்பாள்
நும்புகழ் கேட்கவே நோன்பிருப்பாள் - செம்பொருளாய்
நும்முன் இருப்பாள் நுவலருஞ்சீர் அத்தகையாள்
அம்மையே ஆவாள் அறி

28. ஈன்றாளே தெய்வமாம் என்று தளர்பொழுது
ஊன்றுகோல் போன்றே உறுதுணையாய் — ஈன்றாட்குத்
தொண்டு புரிவோர் தொடர்ந்து வருதலால்
உண்டேகாண் இந்த உலகு.

29. சிறுசுமை தாங்கச் சிணுங்குவாள் ஆனால்
உறுசுமையாய் உள்ளிருந்த உன்னைப் — பெறுமளவும்
இன்பஞ் சுமக்கும் இளந்தென்றல் போற்சுமந்த
அன்புருவே அன்னை அறி.

30. எண்ணரிய நற்குணங்க ளேற்றிலங்குஞ் சீர் சான்ற
பெண்ணிற் சிறந்த பிறவியிலை — பெண்ணிற்குள்
தாய்மையைப் பெற்றாள் தனிச்சிறப்பு எய்துவளே
தாய்மைக்கு நேருண்டோ தான்.

31. நிறைமதியே யாடிட நீ வாராய் என்பாள்
குறையில் மதியாங் குழந்தை — கறையுடைய
விண்மதியே நின்னை விரும்புவதுங் காணென்பாள்
கண்ணன்றோ மாநிலமே காண்.

32. தாய் வயிற்றில் மிக்கமலம் தான்தேங்கின் மந்தனாம்
தாய் வயிற்றில் நீர்மிகில் தான் மூங்கை — மேய
இருகழிவும் ஒக்கில் இரண்டு கண் இன்றாம்
கருவுற்ற காலத்தே காண்.

33. தந்தை முதலாத் தமரெலாஞ் சேய்க்குணர்த்திச்
செந்தமிழை இன்பஞ்சேர் செம்மொழியைத் — தந்த நற்
றாயின் மனங்குளிரத் தக்கவெலாஞ் செய்வதுதான்
சேயின் கடனாமே செய்.

உரை

செய்யுள் — 20

வையத்தீர் — உலகில் வாழ் மக்களே, தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் — தன் மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தான் என்று, நற்குணங்கள் நிறைந்த அறிவுடையோர் சொல்லக் கேட்டதாய், ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும் தான் பெற்ற பொழுது உற்ற மகிழ்ச்சியினும் மிக மகிழும், என்ற சான்றோராம் வள்ளுவர் வாய்மொழியை—எனக் கூறியசான்றோரான வள்ளுவரின் மெய் மொழியில் பொதிந்துள்ள உயர் பொருளை, நன்கு உணர்ந்து தாய்மை உயர்வு உள்ளுவீர்— தெள்ளத்தெளிய உணர்ந்து, தாய்மையின் மேன்மையை ஆழ்ந்து சிந்திப்பீர்களாக.

வையம் — உலகம் ; " வையகம் " எனவும் வரும் வை+அகம் = வையகம். உயிர்ப் பொருள்களின் நலன் கருதி, இன்றியமையாத எல்லாப் பொருள்களும் இறைவன் திருவருளால் அமைக்கப் பட்ட இடமாதலின் " வையகம் " என வந்தது. உள்ளுதல்— ஆழ்ந்து சிந்தித்தல்.

ஈன்ற ஞான்று கண்ணால் கண்ட பொதுவுவகையும், பின் சான்றோன் எனக் காதால் கேட்ட சிறப்புவகையும், தாயுள்ளத்தின் உவகைப் பெருக்கை உணர்த்த வந்தன. உவகைப் பெருக்கில் ஆழ்ந்துள்ள தாய், சேயின் சான்றாண்மையைத் தானே எண்ணி மகிழ்வதினும், சான்றோரால் சான்றோன் எனக் கேட்டல் சிறப்புடையதாதலின் கேட்ட தாய் எனக் கூறினார்.

உவப்பதன்கண் குற்றமும் தோன்றா — என்பர் பிறரும்

செய்யுள் — 21

தன் நலம் பாராது — தன்னுடைய நன்மைகளில் நாட்டங் கொள்ளாது, தன் சேய் நலம் தேடும் — தன் குழந்தைக்கேற்புடையதாம் நன்மைகள் யாவை என நாடும், பொன் அன்ன நல்தாயைப் போற்றியே — பொன்னைப் போன்று பல இன்னல் கட்கு இலக்காகித் தாய்த் தன்மை பெற்ற நற்றாயை, நாடோறும் போற்றி, நன்மலராம் சொல்மலர் தூவி — என்றும் வாடாத மலராகும் இன் சொல்லாகிய மலரைத் தூவி, அவள் சொல் நிற்பார். இல்லத்து — அத்தாயின் சொல்வழி நின்று வாழ்வார் மனையில், நன் மலராள் நயந்து வாழ்வாள்—செந்தாமரை மலர்

வாழும் திருமகள் மன மகிழ்ந்து என்றும் நீங்காது வாழ்ந் திருப்பாள்.

நயந்து—மகிழ்ந்து விரும்பி எனக் கொள்ளினும் அமையும். மலர் ஈண்டுத் தாமரை மலரை உணர்த்தும்.

பல இன்னல்களுக்கு இலக்கான பின்னரே, தாய்மையாம் தனிச்சிறப்பு எய்தும் தாய்க்கு, சுடச்சுடரும் பொன் உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

செய்யுள் — 22

நானிலத்தீர் — நான்கு வகை இயற்கைத் தோற்றமுடைய இந்நிலவுலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்களே, பெற்ற பொழுது பிறர் அறியாது உள் உவக்கும் — தாங்கொணாத் துன்பத்தின் இறுதியில், சேய் ஈன்ற ஞான்று அவ்வறையில் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த பிறர் அறியாவண்ணம், தன் உள்ளத்துள்ளே உவகை கொள்ளும், நல்தாய் உளங்குளிர — நற்றாயின் திருவுள்ளம் நிறைவு எய்த, மற்றும் ஓர் பேருவகை ஊட்டும் பெரியோராய் — மேலும், ஓர் பேருவகையளிக்கும் சான்றோராய்ச் செயலாற்றி, யாய் போற்றி சீருலவ சிறந்து வாழ்வீர் — தாயைப் போற்றி, எண் வகைச் செல்வமும் தன் வாழ்வில் பொருந்தியிருக்கச் சிறப்பொடு வாழ்வீர்களாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன நானிலமாம்.

உள்ளங் குளிர்தலாவது தன் குடிப்புகழை உயர்த்தும் சான்றோன் எனச்சான்றோர் பலரால் கூறக்கேட்டுப் பேருவகை எய்தல்.

> "ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
> சான்றோ னெனக் கேட்ட தாய்" —

என்பது பொய்யாமொழி.

செய்யுள் — 23

இன்சொல் நிலையமாம் ஈன்றாள் — இனிய சொற்களின் இருப்பிடமான பெற்ற தாய், சில போழ்து வன்சொல் வலிந்து வழங்குவதும் வன்சொலோ — நீ சில பிழைகள் செய்யுங் காலத்து வற்புறுத்திக் கடிந்துரை சொல்வதும் கடிந்துரை ஆகுமோ! ஆகா, அல்லும் பகலும் — உறங்க வேண்டிய இராக்காலத்திலும், பற்பல செயல்களாற்ற வேண்டிய பகற் பொழுதிலும், அகலாது உனை ளெர்த்தாள் — உன்னை விட்டு நீங்காது காத்தவளாகிய அன்னையின், அச்சொல் சொல் அமுதம் அன்றோ — அக்கடுஞ் சொற்கள் நின் வாழ்வை உயிர் வாழ்வாக ஆக்கும் சொல்லமுதமல்லவா.

நிலையம் — இருப்பிடம்

வலிந்து வழங்கலாவது; செய்க்கு அச்சமூட்டி, ஒழுக்கங் கற்பிக்க வேண்டி, அன்புள்ளம் வலிந்து கடுஞ்சொல் கூறலாம்.

செய்யுள் — 24

உண்ண உணராது உறுபசியால் ஓலம் இட்டு—பாலுண்ணும் முறையை அறியாது, வருந்துகின்ற பசியால் வாய்விட்டு அலறி, எண்ணச் சுழலில் இருந்து ஏங்கும் — பல எண்ணங்களாகிய சிக்கலுக்கு இலக்காகிப் பேசுந்திறம் வாய்க்கப் பெறாது, வாடும் எண்ணம் உணர்த்த அறியாது—உருளும் — எண்ணியவற்றைத் தாய்க்கு அறிவிக்கத் தெரியாது உருண்டு கிடக்கும், குழவிக் குணத்தை உணர்பவள் ஆர் கூறு — பச்சிளங் குழந்தையின் உட்கிடக்கையை உணர்ந்து பாலூட்டுபவள் யார் எனக் கூறுவாயாக

சுழல் — சிக்கல்

"பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும்" — என்பர் மணிவாசகர்.

செய்யுள் — 25

பெற்றநல் தெய்வங்காண் — பெற்றெடுத்த மேலான தெய்வம் தாயே என அறிக, பேசும் உயர்தெய்வம் காண் — மக்கள் முன்னிற்று பேசுகின்ற சிறந்த தெய்வம் தாய் என அறிக, நல் தாய் காண் — நின்னை ஈன்றவளே நற்றாய் என அறிக, மேன்மை சால் நல்லறங்கள் முற்றும் திரண்ட வடிவங்காண் சிறப்பு சான்ற நற்செயல்கள் முழுவதும் ஒருங்கு சேர்ந்து வந்த உருவே தாய் என அறிக, தீது அறியா அன்னைக்கு இரண்டகம் செய்யாது இரு — நன்மை செய்வது அன்றி பிற அறியா அன்னைக்குத் தீமை செய்யாது இருப்பாயாக.

இரண்டகம் — நன்றியில் செய்கை

இரண்டு + அகம் = இரண்டகம், இருமனம்.

செய்யுள் — 26

மக்கள் சுவை அறிந்து — தான் பெற்ற மக்கள் விரும்பி யுண்ணும் சுவை வேறுபாடு உணர்ந்து, மாறாத அன்புடனே — என்றும் நீங்காத அன்புடன், தக்க உணவு அளிக்கும் தாய் மாண்பு — உடல்நிலைக்கேற்ற உணாவு வழங்கும் தாயின் சிறப்பு, தொக்கு ஒருங்கு உரைக்க வேண்டின் — தொகுத்து முழுவதும் கூற விரும்பின், உலகமே ஏடாம் — இப்பரந்த உலகமே எழுதுதற்கு ஏடாகவும், கருங்கடலே மையாகும் காண் — கருங்கடல் நீரை மையாகவும், தேவைப்படும் என்பதை உணர்வாயாக.

"தாயோடு அறுசுவைபோம்" — என்பர் பிறரும்

செய்யுள் — 27

தம் பொருள் எல்லாமே — தம் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத எல்லாப் பொருள்களும், தம் மக்கள் என்று இருப்பாள் — தாம் பெற்ற மக்களே என்றெண்ணி மகிழ்ந்திருப்பாள், நும் புகழ் கேட்கவே நோன்பு இருப்பாள் — மக்களாகிய நுங்களைச் சான்றோர்கள் புகழ்ந்து கூறும் புகழ்ச்சியுரை கேட்க வேண்டி, மனவுறுதி கொண்டுப் பரம்பொருளைச் சிந்தித்து வருவாள், செம்பொருளாய் நும்முன் இருப்பாள் — அழிவிலாப் பொருளாய் இறைவனாகவே நுங்கள் கண்காணக் காட்சி தருவாள், நுவல் அரும் சீர் அத்தகையாள் — அறுதியிட்டுச் சொல்வதற்கு அரிய சிறப்பு வாய்ந்த அத்தன்மையுடையவள், அம்மையே என்று அறி — நுங்களைப் பெற்ற அன்னையே என அறிவீர்களாக.

செம்பொருள் — இறைவன் ; தகை — தன்மை ;

அம்மை — அன்னை

செய்யுள் — 28

ஈன்றாளே தெய்வம் ஆம் என்று — பெற்ற அன்னையே உற்ற தெய்வமாகும் என மதித்து, தளர் யோழ்து ஊன்றுகோல் போன்று உறுதுணையாய் — அவள் உடல் நிலைதளரும் முதுமைப் பருவத்து, ஓர் ஊன்றுகோல் போன்று மிகப்பெரிய துணையாகி, ஈன்றாட்குத் தொண்டு புரிபவர் — அன்னைக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை புரிந்து வருவார், தொடர்ந்து வருதலால் — உலகு தோன்றிய நாள் தொட்டு இடையீடின்றி வாழ்ந்து வருவதலாலே தான், இந்த உலகு உண்டே காண் — இந்த நிலவுலகம் இன்னும் அழியாது நிலவுகிறது.

"பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்" — எனத் திருவள்ளுவர் பண்புடையார் மேல்ஏற்றிக் கூறுவர்.

முன்னறி தெய்வமாம் அன்னைக்குத் தொண்டு புரியும் பண்புடையார் வாழ்ந்து வருதலின், அவர் பொருட்டு இந்நில வுலகம் நிலவுகிறது என உணர்க.

செய்யுள் — 29

சிறுசுமை தாங்கச் சிணுங்குவாள் — தாய்மை நிலை எய்து வதற்கு முன்பெல்லாம் மிகச்சிறிய சுமையைக் கூடச் சுமந்து செல்ல மூக்காலழுவாள், ஆனால் உறு சுமையாய் உள்ளிருந்த உன்னைப் பெறும் அளவும் — ஆனால் பின் கருவுற்றக்கால் பெரும் பாரமாய் அவள் வயிற்றகத்தே முந்நூறு நாட்கள் தங்கி

இருந்த நின்னைப் பெற்றெடுக்கும் வரை, இன்பம் சுமக்கும் இளந்தென்றல் போல் — உலகமக்கட்கு நலம் தரும் இன்பத்தை சுமந்து வரும் இளவேனிற்காலத் தென்றலைப் போல, சுமந்த அன்பு உருவே அன்னை அறி — களிப்பொடு நின்னை சுமந்திருந்த அன்பின் வடிவமே அன்னையாவாள் என அறிவாயாக, சிணுங்குதல் — மூக்காலமுதல் எவரும் எளிதில் இறக்கமுடியாச்சுமையாதலின் உறுசுமை எனப்பட்டது. நாட்டிற்கு நலம் பயக்கும் நன் மக்களைத் தாங்கி இருப்பவள் தாயாதலின், தென்றல் உவமையாகக் கூறப்பட்டது.

செய்யுள் — 30

எண்ணரிய — மனத்தால் மதிப்பிடுவதற்கும், இலக்கமிட்டு எண்ணிப் பார்ப்பதற்கும் அருமையான, நல்குணங்கள் ஏற்று இலங்கும் — நல்ல குணங்கள் பல பூண்டு விளங்குகின்ற, சீர் சான்ற பெண்ணில் சிறந்த பிறவி இலை — சிறப்பமைந்த பெண் பிறவியைக் காட்டிலும், சிறப்புடைய வேறு பிறவி இல்லை. பெண்ணிற்குள் தாய்மையைப பெற்றாள் — அச்சிறப்பு வாய்ந்த பெண்களுள், தாய்மைப் பேறு பெற்றவள். தனிச்சிறப்பு எய்துவளே — மேலும் ஓர் தனிச்சிறப்பினையும் பெறுவாள், தாய்மைக்கு நேர் உண்டோ தான் — (ஆதலின்) தாய்மைப் பண்பிற்கு ஒப்பாகக்கூற இந்நிலவுலகில் யாதும் இல்லையாம்.

அடக்கம், அன்பு, அழகு, பொறுமை, இரக்கம், பரநலம், தொண்டு, தியாகம் முதலியன அமைந்த ஒன்றே பெண்மை யாதலின், "பெண்ணிற் சிறந்த பிறவியலை" — எனக் கூறப்பட்டது.

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள" — என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கு. பெண் பிறவியின் விழுமிய நோக்கம், தாயாகித் தொண்டு புரிதலாதலின் தாய்மை மேலும் ஓர் தனிச்சிறப்பளிக்கும் என உணர்க. எனவே, தாய்மைக்கு ஒப்பில்லை என்றறிக.

செய்யுள் — 31

மாநிலமே — பெரிய நிலவுலகில் வாழும் மக்களே, நிறை மதியே ஆடிட நீ வாராய் என்பாள் — பதினாறு கலைகளும் நிறைந்த முழுநிலவே, நீ என் குழந்தையுடன் விளையாட வருவாயாக எனக் களிப்புடன் அழைப்பவளும், கறையுடைய விண்மதியே — களங்கமுடைய வானில் உலவும் நிலவே, குறை யில் மதியாம் குழந்தை நின்னை விரும்புவதும் காண் என்பாள் - தேய்வும், களங்கமும் இல்லாத திங்களாகிய தன் குழந்தை, விளையாடுவதற்கு ஏற்ற தோழனாக நின்னை விரும்பி அழைப் பதையும் அறிவாயாக எனத் தன்னையும் மறந்த நிலையில் உரையாடுவளுமாகிய தாய், கண் அன்றோ காண் — நுங்கட்குக் கண் அல்லவா? உணர்வீர்களாக.

ஐங்குரவருள் மிகச் சிறந்த அன்னைக்கு, ஐம்பொறிகளுள் மிகச் சிறந்த கண் உருவமாகக் கூறப்பட்டது.

செய்யுள் — 32

கருவு உற்ற காலத்தே தாய் வயிற்றில் மிக்க மலம் தான் தேங்கின் — சூல்கொண்டிருக்குங்கால் தாய் வயிற்றில் பெருங் குடலில் அளவில் கழிவுப் பொருளாம் மலம் தேக்கம் பெருமானால், மந்தன் ஆம் - பின், அச்சேய் மந்த அறிவுடைய வனாகப் பிறக்கும், தாய் வயிற்றில் நீர் மிகில் தான் மூங்கை — தாய் வயிற்றில் உள்ள சிறுநீர்ப்பையில் சிறுநீர் தேக்கம் பெறுமானால், பின் பிறக்கும் சேய் ஊமையாகப் பிறக்கும், மேய இரு கழிவும் ஒக்கில் இரண்டு கண் இன்று ஆம் கண் — உடலில் இயல்பாகப் பொருந்தியுள்ள மலம் சிறுநீர் இரண்டும் ஒருங்கே தேக்கம் பெறுமானால், பிறவியிலேயே இருகண்களும் அற்ற குருடாகவும் பிறக்கும் என அறிக.

மூங்கை — ஊமை

''மாதா உதரத்தில் மலமிகில் மந்தனாம்
மாதா உதரத்தில் சலமிகில் மூங்கையாம்
மாதா உதரத்தில் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை
மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக்கே'' — என்பர் திருமூலர்.

செய்யுள் — 33

தந்தை முதல் ஆ தமர் எல்லாம் சேய்க்கு உணர்த்தி — தந்தை முதலாக உள்ள சுற்றத்தார்களைச் சேய்க்கு முதலில் அறிமுகஞ்செய்து, செந்தமிழை — சங்கம் அமைத்து மூவேந்தர் களால் செப்பம் செய்யப்பட்ட தமிழை, இன்பம்சேர் செம்மொழியை — இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் இன்பம்தரும் சீரிய கருத்துக்கள் செறிந்த வளஞ்சான்ற தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியை, தந்த நல்தாயின் மனம் குளிர — முதலில் ஊட்டிய பெற்ற தாயின் மனம் நிறைவு எய்துமாறு, தக்க எலாம் செய்வது தான் — அறவழி நின்று செய்யத்தக்க அனைத்தையும் செய்வது தான், சேயின் கடன் ஆமே செய் — மைந்தர் கடமையாகும்; அவ்வாறு புரிந்து பலன் எய்துங்கள்.

தமர் — உறவினர் — சுற்றத்தினர்.

மூவேந்தர் — சேர, சோழ, பாண்டியர். சங்கம் அமைத்தவர் பாண்டியராவார்.

''மன்னிய மூவேந்தர் தம் மடி வளர்ந்த மகளே'' — என்பர் கரந்தைக் கவியரசர் திரு R. வேங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்கள்.

(தொடரும்)

வேண்டுகோள்

• இலக்கியம் இலக்கணம் சமயம் தத்துவம் வரலாறு கல்வெட்டு கலைபற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வேண்டப்பெறும். கட்டுரைகள் 4-6 பக்க அளவில் அமைதல் நலம். நெடிதாயின் வகைப்படுத்தித் தருதல் வேண்டும். ஒரு பக்கத்தில் தட்டச்சு அல்லது தெளிவான கையெழுத்தில் அமைதல் வேண்டும். ஆசிரியர் குழு தேர்ந்தளிக்குங் கட்டுரைகளே வெளியிடப்பெறும். இன்றியமையாத அடிக்குறிப்புக்களே சேர்க்கப்படும். தேரப்பெறாத கட்டுரைகள் திருப்பியனுப்பப் பெறா ஆதலின் கட்டுரைகளைப் படியெடுத்துக் கொண்டு அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்ப் பொழில் ஆசிரியர் குழு

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகள்

யாழ்நூல் — ஆசிரியர் விபுலானந்த அடிகள்	ரூ.	50	00
கட்டுரைப் பொழில் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர்	ரூ.	30	00
கட்டுரைப் பூங்கா (தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரனார் நூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு)	ரூ.	60	00
இராசராச சோழன் முடிசூடிய 1000 ஆவது ஆண்டுவிழா நினைவு சிறப்பிதழ்	ரூ.	6	00
கபிலர்—நாவலர் ந. மு, வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	4	00
நக்கீரர்—நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	3	00
மெய்ஞ்ஞானத்தின் கொலுவிருக்கையில் அஞ்ஞானத்தின் வழக்கீடு பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர்	ரூ.	2	00
கவியரசு நினைவு மலர்	ரூ.	1	00
தமிழரசி குறவஞ்சி	ரூ.	0	75

பிற வெளியீடுகள்

கரந்தைக் கோவை [ச. பாலசுந்தரம்]			
கலைக் கூத்தன் கவிதைகள்	ரூ.	4	50

விற்பனைக் கழிவு 20% உண்டு. அஞ்சற் செலவு தனி

தலைவர்
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்
தஞ்சாவூர் - 613 002.

Regd. No. TN/TJ/24

நூல் - அஞ்சல்

பெறுநர்

திருமிகு ....

அவர்கள்

....

....

....

ஆசிரியர்,
தமிழ்ப்பொழில்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
தஞ்சாவூர் - 613 002.

தமிழ்ப் பொழில் கட்டணம்

		உள்நாடு	வெளிநாடு
தனியிதழ்	ரூ.	2 50	3 00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	30 00	60 00
வாழ் நாள் கட்டணம்	ரூ.	250 00	600 00

வெளியிடுபவர் : திரு. ச. இராமநாதன், தலைவர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613 002
அச்சிடுபவர் : திரு. M. சந்திரமௌளி,
ஜெமினி அச்சகம், 1837/1, மேலராஜ வீதி,
தஞ்சாவூர் - 613 009.